

Călăuza

BIBLIOTECARULUI

O. Gy. F. I. Măreșvasăraș
Biblioteca — Könyvtár

CUPRINSUL

ȘTEFAN GRUIA — Să asigurăm cit mai multe cărți bibliotecilor sătești La o bibliotecă comunală model pe regiune	
POPULARIZAREA HOTĂRIRII PLENAREI C.C. AL P.M.R. DIN 13-14 IULIE 1959 Sporirea productivității agricole, preocupare de bază a bibliotecilor de la sat	
GHEORGHE MAXIM — Contribuția bibliotecii noastre	
IN CINSTEA LUNII PRIETENIEI ROMINO-SOVIETICE In ajutorul îndeplinirii septenalului (Din experiența bibliotecilor sovietice)	
Munca, o chestiune de onoare, glorie și eroism	
*	
DESPRE CURSURILE DE PERFECȚIONARE	
Gh. ISTRATI — Climat favorabil promovării unei noi promoții de bibliotecari	23
LUCREȚIA VILIGINSKI — Cit mai multe cărți tehnice	24
MARIA OGRADA — Voi intensifica activitatea de răspîndire a cărții în rîndul copiilor	24
RADINKA SIVACIKI — Cu ajutorul cărților	25
PAUL CARAVIA — Pe marginea cursurilor de perfecționare a cadrelor de bibliotecari universitari	25
*	
FLORICA MIULESCU — Planul nostru de muncă	27
*	
Sprîjin larg învățămîntului de partid CARTEA ÎN SPRIJINUL PRODUCȚIEI	30
Roadele documentării tehnice	32
Fiecare muncitor, un cititor	35
*	
China nouă oglîndită în literatură	37
*	
G. STREMPER — Sectorul de manuscrise și documente din Biblioteca Academiei R.P.R. BIBLIOTECI DIN ALTE ȚĂRI	43
WOLFGANG SCHUMANN — Bibliotecile de masă din Republica Democrată Germană	46
VA RECOMANDĂM	
ȘTIRI	

10

1959

* 5 5 0 0 1 5 4 5 9 *

● La casa de cultură a uzinelor „KRAS-NII BOGATIR” din Moscova, prietenii cărții au organizat o seară închinată cărții străine. La manifestare au fost invitați să participe scriitori și traducători. Seara a fost deschisă prin cuvântul poetului G. Levin. Vorbitorul a arătat că în Uniunea Sovietică se bucură de aprecierea largă a publicului cititor cărțile scriitorilor progresiști din cele cinci continente. În continuare, mai mulți traducători au citit din lucrările unor scriitori clasici și contemporani de peste hotare.

● În parcul Sokolniki din Moscova, s-a deschis un bazar al cărții, organizat de comsomoliști și difuzori voluntari din diferite întreprinderi. Pe 44 mese au fost expuse ultimele noutăți. Bazarul a fost deschis de N. V. Pașkov, locțiitorul ministrului culturii al R.S.F.S.R. Mai mult de 400 propagandiști voluntari ai cărții au povestit celor prezenți conținutul diferitelor cărți. Cu această ocazie, invitații, poezi din Moscova, au citit versuri din lucrările lor și au dat autografe cumpărătorilor.

● În scopul unei mai bune difuzări a cărții, în R. D. Germană se manifestă în ultimul timp o colaborare între biblioteci și librării. Astfel, la inițiativa bibliotecii de stat din Leipzig, librăriile au organizat în localurile bibliotecilor standuri de cărți, creîndu-se astfel cititorilor posibilitatea ca nu numai să citească, dar să și cumpere cărțile preferate. Bibliotecarii popularizează cărțile expuse în standuri, atît în cadrul bibliotecii, cit și în diferite întreprinderi și instituții și se îngrijesc cu regularitate de împropătarea standurilor.

● De 30 ani există în Ungaria tradiția organizării anuale a „sărbătorii cărții”. Dacă pînă înainte de crearea regimului democrat-popular, inițiativa aparținea citorva edituri și unor iubitori de carte, astăzi, această tradițională sărbătoare a devenit un eveniment important pentru întreaga țară. În cursul săptămîinii consacrate sărbătoririi cărții, se organizează pe străzi, în piețe, în uzine, fabrici și instituții, în cele mai îndepărtate sate, caravane ale cărții. Cu acest prilej scriitori și oameni de artă se întilnesc cu cititorii lor în cadrul unor acțiuni speciale, destinate popularizării cărții. Anul acesta, pentru prima oară, s-a organizat o zi a poeziei maghiare.

● Expoziția „REALIZARILE ECONOMIEI U.R.S.S.” cuprinde un pavilion despre „CARTEA SOVIETICA”. Într-o clădire special amenajată în acest scop, se află expuse peste 6.000 cărți tipărite de editurile centrale și locale. În prima sală se află cărți social-politice și economice. Urmează apoi expunerea producției editoriale din alte domenii: beletristică, literatură pentru copii, care se află expusă în cea de-a doua sală. În sala consacrată literaturii științifice, tehnice și agricole, în cuprinsul căreia locul principal îl ocupă materialele închinete cuceririi cosmosului. Într-o altă sală se arată calea cărții de la editură la cititor. Despre dezvoltarea activității editoriale în U.R.S.S. ne vorbește faptul că în întreaga țară se află peste 320 edituri, care în timp de 24 ore tipăresc aproape trei milioane volume.

CĂLAUZA BIBLIOTECARULUI

PUBLICAȚIE A MINISTERULUI ÎNVAȚĂMINTULUI ȘI CULTURII DIN R. P. R.

ANUL XII Nr. 10

OCTOMBRIE 1959

Redacția : București, str. Const. Mille nr. 5-7 — telefon 13.94.04.

Să asigurăm CÎT MAI MULTE CĂRȚI BIBLIOTECILOR SĂTEȘTI

ȘTEFAN GRUIA

Directorul Direcției bibliotecii din Ministerul
Invățămîntului și Culturii

În ultimii ani a crescut într-o mare măsură numărul cărților editate, iar în bibliotecii intră tot mai multe cărți, cuprinzînd cele mai bune opere ale literaturii clasice și contemporane românești și universale, opere ale literaturii sovietice, ale scriitorilor progresiști, de pretutîndeni, cărți de știință și tehnică, precum și cărți de ideologie.

Dezvoltarea producției editoriale a fost fără îndoială unul din factorii care au permis bibliotecilor să desfășoare o activitate variată și cu aceasta să-și asigure creșterea numărului de cititori. Datorită numărului mare de cărți și a metodelor folosite, bibliotecile au avut posibilitatea de a forma un cititor de tip nou, cu gusturi și interese variate, în care dorința de a-și îmbogăți cunoștințele s-a îmbinat în mod strîns cu necesitatea de a fi la curent cu tot ce apare. Bibliotecarii se află adesea în fața unor cititori bine informați asupra noutăților editoriale, care solicită anumite cărți, înainte ca acestea să parvină în rafturile bibliotecilor.

Iată de ce, la bibliotecile regionale și raionale se acordă cel mai mare interes problemei aprovizionării cu cărți, accentul punîndu-se în mod deosebit pe achiziționarea tuturor noutăților, procurarea lor fiind considerată cu drept cuvînt o problemă de primă importanță pentru bibliotecă. Legătura între aceste bibliotecii și organele de aprovizionare de la C.L.D.C. are în vedere tocmai acest scop.

Intr-o formă asemănătoare se petrec lucrurile și la bibliotecile noastre comunale. Fondurile de cărți ale acestor bibliotecii cresc de asemenea an de an și ele corespund din ce în ce mai bine cerințelor manifestate de țărani muncitori, de intelectualitatea satelor de tineret, și de celelalte categorii de cititori.

Cu totul altfel se prezintă situația la bibliotecile satești (fostele bibliotecii ale căminelor culturale), care nu izbutesc întotdeauna să fie la curent cu noutățile care ar interesa pe cititorii lor, din cauza neexecutării la timp a fondului bugetar prevăzut, și deci a achiziționării forțate de cărți în ultima lună a anului, cînd Colectura le oferă numai ceea ce se mai găsește în depozit, indiferent de necesitățile bibliotecilor respective. În multe cămine culturale — și e cunoscut rolul pe care îl joacă munca cu cartea în ansamblul activității culturale a căminului — directorii neglijează în mod condamabil acest sector. De asemenea, deși este prevăzut ca 25% din veniturile extrabugetare ale căminului cultural să fie cheltuit pentru cărți, în puține cămine acest lucru este respectat. Micile bibliotecii de la sate avînd un rol important în atragerea spre carte a țărănilor muncitori, problema completării fondului de cărți al acestor bibliotecii trebuie să constituie o preocupare permanentă a forurilor de conducere.

Este adevărat, că bibliotecile comunale reușesc într-o măsură oarecare să acopere acest gol, trimițînd cărți în cadrul bibliotecilor mobile, dar un asemenea ajutor poate fi ca

adevărat eficace numai în cazul în care biblioteca sătească ar dispune de un fond de cărți destul de mare ca să poată face față obligațiilor multiple ce-i revin. Experiența în acest domeniu a demonstrat că oricâtă bunăvoință ar avea biblioteca comunală, ea nu poate satisface pe calea bibliotecilor mobile cerințele tuturor unităților în subordine, de unde se pot voi simultan aceleași cerințe, care să nu poată fi satisfăcute din pricina numărului restrins al cărților din biblioteca centrală.

Examinând această problemă și pornind de la considerentele semnalate mai sus, Ministerul Învățământului și Culturii a propus sfaturilor populare regionale, raionale și comunale, să organizeze în iarna aceasta o largă campanie pentru descoperirea rezervelor locale în vederea îmbunătățirii aprovizionării cu cărți a bibliotecilor sătești. Momentul unei astfel de campanii este bine ales, dat fiind faptul că lunile de iarnă sînt în genere favorabile unei acțiuni în acest sens. Totul depinde însă, în primul rînd, de energia și perspicacitatea bibliotecarilor, de spiritul lor de inițiativă în descoperirea și crearea unor rezerve apreciable de, felul cum vor izbuti să atragă la această campanie pe prietenii bibliotecii și în sfîrșit, de felul cum vor înțelege să sprijine această campanie, în primul rînd sfaturile populare.

Acordînd atenția cuvenită muncii cu cartea, prețuind ajutorul pe care îl pot primi prin intermediul bibliotecii, campania pentru dotarea cu cărți a bibliotecilor sătești, trebuie să cointereneze în primul rînd comitelele executive ale sfaturilor populare comunale, precum și conducerile căminelor culturale. Prin grija acestor doi factori, se vor putea găsi modalitățile cele mai potrivite pentru găsirea fondurilor corespunzătoare sporirii fondurilor de cărți ale bibliotecilor sătești. Vegherea cu strictețe ca cei 25% din veniturile căminelor culturale să fie destinate alocării de cărți, recurgerea la fondurile extrabugetare ale comunelor, iată căi eficiente pentru atingerea țelului urmărit.

Bibliotecarilor dornici de a rezolva problema completării fondului de cărți pe seama rezervelor locale, această campanie le oferă un nesfîrșit cîmp de activitate. Cei dinții trebuie atrași bineînțeles activității frontului cultural. Luînd exemplul de la oamenii muncii, care în îndeplinirea sarcinilor trasate de partid, realizează economii însemnate în producție, activiștii culturali trebuie, conștienți să urmărească de asemenea obținerea de economii, pentru ca din excedentele realizate să poată contribui la aprovizionarea bibliotecii cu cărți.

În multe locuri, bibliotecile sătești se bucură de sprijinul larg al deputaților sfaturilor comunale; aceștia sînt cei mai indicați să fie consultați asupra mijloacelor care pot duce la găsirea de fonduri locale pentru procurarea de cărți. Cu ajutorul deputaților se pot forma comisii, care pe de o parte să stabilească necesarul de cărți întocmind liste în acest sens, în care să se țină seama de necesitățile bibliotecilor sătești, din g.a.c. și școlare, iar pe de alta să se acționeze în direcția procurării fondurilor suplimentare necesare în acest scop. Este cert că dacă listele de cărți vor fi întocmite pe baza cerințelor locale și prin consultarea unei mase cît mai largi de cititori, găsirea rezervelor locale va fi mult înlesnită. Campania se va desfășura sub lozincă Cărți pentru serile de iarnă, iar comisiunile amintite vor putea prelua asupra lor întreaga acțiune, pe baza unui plan bine întocmit. Acest plan ar fi bine să cuprindă afit felul și numărul acțiunilor ce pot fi întreprinse pentru descoperirea rezervelor financiare locale, cît și numărul și titlurile cărților care trebuie procurate în cadrul campaniei.

Un capitol însemnat al rezervelor locale îl constituie manifestările culturale care dacă sînt bine organizate pot contribui, în același timp și la popularizarea bibliotecii. Pentru aceasta este necesară folosirea colectivelor voluntare. Ele trebuie mobilizate să sprijine campania printr-o participare directă. Membrii acestor colective și o dată cu ei cei mai buni cititori ai bibliotecii trebuie atrași și stimulați să găsească inițiative practice pentru descoperirea și întreținerea rezervelor locale, în folosul îmbogățirii

bibliotecii cu cărți. Intrecerea ca melodă de a îmbunătăți anumite sectoare și-a dovedit de mult eficacitatea; urmărită și încurajată, ar putea să dea cele mai bune rezultate.

Bibliotecile de la sate se bucură într-o largă măsură de concursul tineretului și al comisiilor de femei. U.T.M.-ul a avut un rol deosebit în organizarea concursului „Jubiți cartea“, precum și în alte acțiuni ale bibliotecii, iar femeile au dovedit mai peste tot cât de mult pot face în mobilizarea țăranilor muncitori la cercurile de citit și la organizarea bibliotecilor de casă. Asemenea energii și experiențe trebuie folosite și cu acest prilej, cu atât mai mult cu cât femeile și tineretul nu sînt străine de nevoile de cărți ale bibliotecii.

Campania pentru descoperirea rezervelor locale, trebuie astfel dusă încît să devină o cauză a satului întreg. Bibliotecarul și colaboratorii săi, adresîndu-se locuitorilor trebuie să-i facă să înțeleagă că procurarea de cărți pe baza unor fonduri excepționale, nu trebuie privită ca o campanie în sine care are în vedere doar sporirea cantitativă a fondului de cărți, ci este vorba să se aducă în bibliotecă tocmai acele cărți care prin conținutul lor sînt necesare fiecăruia.

Succesul unei acțiuni depinde de multe ori de largă ei popularizare. În acțiunile duse de bibliotecă, presa locală s-a dovedit un factor important. Acolo unde bibliotecile și-au putut asigura concursul presei, rezultatele dobîndite în munca lor au fost din cele mai bune. Avem ca exemple în această privință presa de la Ploești și cea de la Constanța, care au oglindit în mod larg interesele muncii cu cartea.

În cursul acestei campanii pot aduce o contribuție importantă și brigăzile artistice. Întotdeauna s-a recomandat bibliotecilor să colaboreze cu aceste formații, care prin multilateralitatea problemelor îmbrățișate în activitatea lor și prin sprijinul cel dau în anumite domenii de muncă obștească, și-au câștigat dragostea și admirația publicului de la sate. Și lor trebuie să li se adreseze bibliotecile în vederea unei cât mai largi popularizări a campaniei. Întocmind programe consacrate acestei probleme și îngrijindu-se de prezentarea lor în condiții cât mai bune, brigăzile artistice vor aduce o contribuție în atragerea tineretului și interesarea lor în acțiunea pentru înzestrarea bibliotecilor cu cărți noi și adecvate.

Un alt factor, al cărui concurs trebuie neapărat obținut este C.L.D.C.-ul cu toate subunitățile sale regionale și raionale. Trebuie să se aibă în vedere că în depozitele acestora există multe cărți, care încă n-au ajuns la unele biblioteci sătești, deși acestea au urgentă nevoie de ele. Tendința de a aduce în biblioteci cărți nou apărute, este din cele mai laudabile, dar se comite uneori greșeala că întîrziindu-se cu procurarea unei lucrări oarecare, ea nu mai este niciodată achiziționată deși este importantă pentru biblioteca respectivă, fie din neglijența bibliotecarului care uită de ea, fie dintr-o deficiență a centrului de difuzare, care nu comunică existența ei în depozit. Așa se face, că la unitățile C.L.D.C. se află alocate multe cărți de care bibliotecile ar avea nevoie. Deschiderea campaniei amintite ar constitui un prilej pentru centrele de difuzare de la regiuni și raioane ca să anunțe bibliotecilor, titlurile cărților existente în depozitele lor în timpul acestei campanii.

Bibliotecarii antrenăți în campania pentru descoperirea rezervelor locale, au ocazia să arate că nu sînt numai buni colportori și propagandiști ai cărții, dar posedă în aceeași măsură spiritul de inițiativă și în ce privește îmbunătățirea cantitativă a fondurilor de cărți, care se știe că cu cât sînt mai mari și mai variate și cu cât corespund mai bine cerințelor cititorilor, cu atât contribuie mai eficace la atragerea și îndrumarea lor spre o lectură bogată și diferențiată.

Așteptăm cu încredere roadele acestei campanii în lunile de iarnă și nu ne îndoiim că prin eforturile comune ale bibliotecarilor, colectivelor voluntare, șaturilor populare, se vor obține succese importante în mărirea numărului de cărți prin mijloace locale.

La o bibliotecă comunală model pe regiune

În centrul satului Țințăreni, la o răscruce de drumuri, într-o frumoasă casă de țară se află biblioteca comunală. De cum intri în această bibliotecă, ceea ce te impresionează în primul rînd este ordinea și curățenia ce există în întreg localul. Cele peste 9000 volume care formează fondul de cărți sînt aranjate în rafturi după clasificarea zecimală, registrele de evidență sînt corect ținute la zi, iar fișele celor 1066 de cititori înscrși pînă la începutul lunii septembrie, avînd mai mult de 10.000 cărți împrumutate sînt păstrate cu grijă în ordine alfabetică pentru a fi ușor de găsit cînd vin cititorii. Sala de lectură situată în imediata apropiere a depozitului de cărți și a secției de împrumut este de asemenea bine întreținută, oferind cititorilor condiții pentru studiu dintre cele mai bune. Catalogele, alfabetice și sistematice, completate cu fișele ultimelor lucrări intrate în depozitul bibliotecii, înlesnesc cititorilor orientarea cu mai multă ușurință în numărul mare al cărților ce le stau la dispoziție.

Zilnic biblioteca este frecventată de numeroși cititori, tineri și vîrstnici, care vin aici să preschimbe cărțile ori să consulte în sala de lectură diferite colecții de ziare și reviste culturale și agrotehnice.

Pentru aceste considerente, biblioteca comunală Țințăreni a fost distinsă cu steagul de „bibliotecă model” în cadrul concursului regional, organizat în acest scop. De remarcat este însă faptul că realizările bibliotecii din Țințăreni, nu sînt rezultatul muncii în salt în cadrul acestui concurs, ci ele își găsesc explicația în activitatea ei trecută. Încă de la înființarea ei, în anul 1953, această bibliotecă s-a remarcat printre bibliotecile bune din regiunea Craiova, menținîndu-se mereu fruntașă în cadrul raionului Filiași.

Această activitate nu este deloc întîmplătoare. Un merit deosebit revine în primul rînd comitetului executiv al Sfatului popular comunal Țințăreni, care de la bun în-

ceput a înțeles să pună la dispoziția țărănilor muncitori din comună un local curînzător, să le oferi condiții bune pentru lectură. Biblioteca funcționează în două camere spațioase, dotate cu mobilierul necesar și bine îngrijit. Dar baza materială a bibliotecii fără un bibliotecar însușit de munca sa nu ar fi dus la rezultate bune. Și din acest punct de vedere comitetul executiv s-a orientat bine, numind în anul 1954 la conducerea bibliotecii pe tov. Du-lămiță Camelia. Pentru îndeplinirea multiplelor sarcini care stau în fața bibliotecii, de la început ea și-a format un larg colectiv de muncă, atrăgînd pe cei mai buni cititori din rîndurile țărănilor muncitori, ai intelectualilor satului, tineret și pionieri. Prin cei peste 30 de membri în colectivul voluntar s-a popularizat larg biblioteca în întreaga comună.

Un rol însemnat în realizările bibliotecii din comuna Țințăreni l-a avut justa orientare a planului de muncă, fiind axat întotdeauna pe problemele politico-economice ale întregii comune.

Un punct important în planul de muncă al bibliotecii îl ocupă sprijinirea transformării socialiste a agriculturii, consolidarea și dezvoltarea mai departe a tinerei gospodării agricole colective.

Apreciind foloasele unei bune agitații vizuale, biblioteca a amenajat în fața bibliotecii o vitrină permanentă pentru popularizarea hoțărîrilor partidului și guvernului privind dezvoltarea agriculturii patriei noastre, cărți și broșuri social-politice și agrotehnice nou apărute. Pe un panou alăturat se afișează planuri de lectură și liste bibliografice pe subiecte ce interesează anumite categorii de țărani muncitori cum sînt: apicultorii, pomicultorii, legumicultorii etc.

Expoziția pe tema Cartea, prietenul și sfătătorul cititorului organizată în sala de lectură face cunoscute cititorilor cărțile din literatura contemporană, care

înfățișează lupta și succesele pe drumul construirii socialismului și comunismului, viața nouă, fericită a oamenilor muncii din țările socialiste.

Dar ceea ce contribuie la o apropiere și mai mare a cititorului față de bibliotecă sînt manifestările de masă. În acest sens biblioteca are o experiență îndelungată. Ea organizează numeroase asemenea acțiuni reușite. Dintre acestea, recenziile, consfăturile cu cititorii, concursurile și ghicitorile literare ocupă un loc important. Cu sprijinul cadrelor didactice și al altor funcționari cu dragoste de carte de la instituțiile și întreprinderile din comună și în deosebi cu participarea activă a marelui număr de cititori fruntași, biblioteca comunală din Țințăreni a organizat cu succes recenziile Mitrea Cocor de Mihail Sadoveanu, Mama de Maxim Gorki, Desfășurarea de Marin Preda, Pământ desțelenit de Mihail Șolohov, contribuind la orientarea cititorilor către cărțile care lămuresc problemele ce-i frămîntă în perioada de trecere la socializarea agriculturii. Datorită atenției deosebite cu care țărani muncitori ascultă recenziile, aceste forme de popularizare a unor cărți, au luat în ultima vreme o mare extindere.

Generalizîndu-se inițiativa învățătoarei Lucia Ghiță, responsabilă a unui cerc de citit, săptămînal, în fiecare circumscricție electorală se ține recenzia cite unei cărți. Planul de recenzii pentru circumscricții se întocmește lunar împreună cu recenziile respective de către biblioteca comunală. La redactarea recenziilor, bibliotecara este ajutată de profesorii și învățătorii din colectivul său de muncă. Deosebit de apreciate de către cititori, mai sînt consfăturile cu cititorii. Ele oferă posibilitatea multor țărani muncitori să-și exprime părerile despre cartea citită, să aprofundeze și să rețină multă vreme învățămintele folositoare din cartea discutată. Consfătuirea pe tema **Muncile agricole de toamnă** ținută în luna august a prilejuit interesante discuții privitoare la rolul arăturilor adînci de toamnă, alegerea și păstrarea semințelor pe timpul iernii, pregătirea nutrețurilor pentru hrana animalelor în zilele friguroase de iarnă etc.

Demnă de relevat este inițiativa recentă a acestei biblioteci de a organiza consfătuiri cu cititorii în colaborare cu bibliotecile filiale din satele Căpinteni și Florești, pendinte de comuna Țințăreni. Asemenea consfătuiri de mai mare amploare se bucură de prețuire din partea cititorilor și constituie în același timp un puternic stimulent pentru o mai bună pregătire și o largă participare la discuții.

Un merit al bibliotecii este buna organizare a cercurilor de citit. Anul acesta funcționează 45 cercuri de citit. În colaborare cu comitetul comunal al femeilor și cu căminul cultural s-au întocmit planuri de lectură pentru fiecare cerc în parte.

Participarea unui număr cît mai mare de țărani muncitori la cercurile de citit, a determinat și creșterea numărului de cititori. Un alt stimulent al creșterii numărului cititorilor a fost întocmirea unei hărți a satului, așezată la bibliotecă. Pe această hartă, bibliotecara a marcat cu creion roșu casele în care știutorii de carte sînt cititori, iar cu albastru pe acele unde nu sînt înscrisți la bibliotecă.

Biblioteca se bucură în permanență de sprijinul organelor de partid și de stat din comună, cît și de ajutorul activiștilor culturali de la regiune și raioane.

La recenta sesiune a Sfatului popular comunal consacrată analizei muncii culturale-educative de masă a fost invitat și întreg activul voluntar al muncii culturale din comună. Cu acest prilej s-a asistat la seara literară model pe tema **Viața țărănimii muncitoare oglindită în opera lui Coșbuc**, organizată de bibliotecă.

Deputații și cadrele de conducere din comună pe lângă că sînt cititori permanenți ai bibliotecii sînt în acelaș timp animatori entuziaști ai acțiunilor organizate de colectivul bibliotecii.

În prezent biblioteca comunală din Țințăreni luptă să-și aducă la îndeplinire toate sarcinile prevăzute în planul de muncă pe anul în curs și care prevăd ca nici un știutor de carte din comună să nu rămînă în afara bibliotecii.

SPORIREA PRODUCTIVITĂȚII AGRICOLE - PREOCUPARE DE BAZĂ A BIBLIOTECILOR DE LA SATE

Cauza dezvoltării agriculturii, cauza întregului popor muncitor, trebuie să fie îmbrațisată ca o preocupare permanentă de toți lucrătorii de pe frontul activității bibliotecare.

Partidul și guvernul au pus în fața agriculturii sarcina de mare importanță de a realiza producții superioare la toate culturile, atât prin extinderea suprafețelor cultivate, cât mai ales prin creșterea randamentului la hectar. Gospodăriile agricole de stat și gospodăriile agricole colective trebuie să obțină în acest an, la grâu o recoltă medie de cel puțin 1650 kg. și producții ridicate la celelalte cereale.

La îndeplinirea acestor sarcini, bibliotecarii de la sate pot aduce o contribuție valoroasă. Cartea, ziarul și revista trebuie să constituie mijloace eficiente în lupta pentru mobilizarea oamenilor muncii de pe ogoare, în efortul de sporire a productivității agricole.

La sate ca și la orașe, masele tind spre învățătură, spre cunoaștere, spre carte. De aceea este necesar ca bibliotecarii să folosească interesul mereu crescând pentru carte al țărânimii muncitoare, s-o ajute în efortul ei continuu de sporire a producției agricole, vegetale și animale.

În cele ce urmează vom prezenta câteva din cărțile apărute în ultimii ani și care pot fi recomandate cititorilor de la sate în raport cu gradul lor de pregătire: ingineri agronomi, tehnicieni agricoli, șefi de brigăzi de câmp și zootehnicieni, șefi de echipe, membri G.A.C., ai cooperativelor agricole de producție și întovărășirilor agricole, țărani muncitori cu gospodării individuale.

Sistematizarea materialului este făcută pe probleme. După lucrările Consfătuirii de la Constanța, care cuprinde expunerea tov. Gh. Gheorghiu-Dej **Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, pentru sporirea producției agricole** urmează materiale tratând despre organizarea unităților socialiste din agricultură, apoi lucrări generale despre creșterea productivității muncii în agricultură și în continuare cărți pe probleme, pe sectoare de muncă.

Consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii. București, Editura politică, 1958, 546 p.

Volumul redă în prima parte expunerea **Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, pentru sporirea producției agricole**, făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la consfătuirea de la Constanța, — analiză temeinică a sarcinilor trasate în domeniul agriculturii de către Congresul al II-lea al partidului precum și al realizărilor obținute pînă la

consfătuire. Pentru agricultură și îndeosebi pentru sectorul de stat al agriculturii. expunerea constituie un far călăuzitor în activitatea de zi cu zi. În continuare, volumul redă discuțiile care au avut loc la consfătuire pe marginea expunerii făcută de tov. Gh. Gheorghiu-Dej, precum și reteratele celor 8 comisii de lucru pe diferite probleme. Volumul se încheie prin **Chemarea consfătuirii de la Constanța** către membrii gospodăriilor colective, întovărășirilor și cooperativelor agricole de producție și țăranii muncitori cu gospodării individuale,

către lucrătorii din gospodăriile agricole de stat și S.M.T.-uri, tehnicienii și inginerii și oamenii de știință din agricultură.

TOPOR, V. V.: Organizarea și planificarea în întreprinderile agricole socialiste. București, Editura de stat pentru literatură economică și juridică, 1955, 547 p.

Un rol însemnat în realizarea obiectivelor politico-economice ce stau în fața întregii agriculturi și în special în fața sectorului socialist al agriculturii, îl are întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole de stat, S.M.T.-urilor și G.A.C.-urilor. Dar consolidarea unităților de tip socialist din agricultură nu se poate face decât pe baza cunoașterii și aplicării principiilor științifice de conducere și organizare planificată a activității practice a oricărei întreprinderi agricole socialiste.

În acest scop Organizarea și planificarea în întreprinderile agricole socialiste pune la dispoziția cadrelor din producție un material care generalizează și sintetizează teoria și practica organizării și planificării întreprinderilor agricole socialiste. Volumul se adresează tuturor lucrătorilor care activează în sectorul socialist al agriculturii și care au sarcina de a studia pe lângă problemele tehnologice ale producției și problemele economiei întreprinderilor agricole socialiste, mai ales sub aspectul eficienței economice a oricărei măsuri tehnice aplicate în întreprinderi.

TRUIA, I.: Ridicarea producției și a productivității muncii, în gospodăriile agricole de stat. București, Editura agro-silvică de stat, 1957, 105 p.

În lucrare se arată importanța ridicării productivității muncii, ca factor hotărîtor în mărirea producției și reducerii prețului de cost. Avînd condiții naturale favorabile, baza tehnico-materială asigurată, cadre de specialiști cu înaltă calificare profesională, folosind exemplul gospodăriilor fruntașe în organizarea și conducerea muncii și utilizînd cît mai rațional mijloacele de

producție de care dispun, — gospodăriile agricole de stat au posibilitatea să obțină producții sporite la prețuri mai mici, precum și o înaltă productivitate a muncii, contribuind astfel la o mai bună aprovizionare a oamenilor muncii cu produse agro-alimentare și furnizînd materie primă pentru industria socialistă.

Dat fiind caracterul procesului de producție din agricultură deosebit de cel din industrie (cu un singur ciclu de producție pe an) și datorită influenței condițiilor climatice, metodele ce se folosesc pentru calcularea productivității muncii din agricultură sînt altele. Autorul arată în lucrare căile de ridicare a productivității muncii în toate sectoarele agricole, metodele ce se folosesc la calcularea productivității muncii și care răspund scopului urmărit, privind analiza economică, stabilirea numărului mediu de muncitori, productivității unei culturi etc. Cartea se adresează muncitorilor calificați din G.A.S.-uri, maștrilor, contabililor, tehnicienilor economiști, elevilor din învățămîntul mediu, putînd fi consultată și de către ingineri și studenți

PARPALA, OPREA: Unele probleme ale activității economice a gospodăriilor agricole de stat. București, Editura științifică, 1956, 182 p.

Problemele specializării producției, ale productivității muncii, prețului de cost și rentabilității sînt de cea mai mare însemnătate pentru îmbunătățirea activității economice și de producție a gospodăriilor agricole de stat. Lucrarea, rezultat al cercetărilor personale ale autorului timp de cîțiva ani, are ca scop nu numai să popularizeze experiența înaintată a unor gospodării de stat care au obținut o serie de realizări importante în creșterea productivității muncii, scăderea prețului de cost și creșterea rentabilității, ci să analizeze și lipsurile care mai persistă într-un număr de gospodării, arătînd concret căile care duc la îmbunătățirea activității lor. Deși, această culegere de probleme și studii este

departe de a epuiza toate aspectele activității economice și de producție din gospodăriile agricole de stat, totuși ea contribuie la îmbunătățirea activității acestor mari întreprinderi agricole socialiste.

CHIRCULESCU, I.: Despre întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective. București, Editura agro-silvică de stat, 1957, 84 p.

În broșură sînt prezentate principalele probleme ce se ridică în activitatea gospodăriilor agricole colective din țara noastră, rolul avutului obștesc în întărirea G.A.C.-urilor, dezvoltarea multilaterală a producției calea principală în sporirea veniturilor G.A.C.-urilor, organizarea și retribuirea muncii, precum și respectarea democrației interne a G.A.C.-urilor.

Este o lucrare de popularizare care se adresează colectivștilor, conducătorilor G.A.C. și organizațiilor de stat și obștești care îndrumază activitatea acestor unități cooperatiste.

JIANU, E.: Productivitatea muncii în agricultură și căile creșterii ei. București, Editura politică, 1956, 77 p.

Broșura tratează la nivel de popularizare, ce este productivitatea muncii în agricultură și ce însemnătate are creșterea ei. Se arată, de pildă, că în agricultură creșterea productivității muncii trebuie asigurată în același timp prin două căi: 1) prin mărirea producției la hectar; 2) prin economisirea timpului de muncă. Autorul subliniază că ridicarea productivității muncii în agricultură are o mare importanță pentru creșterea producției agricole și reducerea prețului de cost, — baza creșterii nivelului de trai al poporului muncitor. Întrucît suprafața cultivabilă și numărul zilelor în care se poate lucra la cîmp în cursul unui an nu pot fi mărite la nesfîrșit, se pune problema ca de pe aceeași suprafață și în același număr de zile să se recolteze cît mai mult. Aceasta înseamnă de fapt că producția agricolă

trebuie să crească prin sporirea neconținută a productivității muncii. Numai asigurîndu-se o înaltă productivitate a muncii se poate ajunge la îndeplinirea tuturor lucrărilor agricole în timpul cel mai potrivit, — cheazășia obținerii unor recolte din ce în ce mai bogate.

După ce se analizează care sînt căile sporirii productivității muncii în agricultură, autorul arată cum poate fi mărită productivitatea muncii în gospodăriile agricole colective, în întovărășirile agricole și în gospodăriile individuale.

ACAD. PROF. Dr. IONESCU-SISEȘTI, G. și PROF. Dr. STAICU, I.: Agrotehnica. Vol. I și II, București, Editura agro-silvică de stat, 1958, 2119 p.

Cu agrotehnica începe studiul agronomiei. Ea este disciplina de introducere sau de inițiere în știința agricolă. De aceea a mai fost denumită și disciplina despre agricultura generală sau agrologie.

Primul volum al lucrării Agrotehnica este împărțit în șase părți, cuprinzînd pe larg descrierea metodelor care pot influența creșterea plantelor precum și condițiile de cultură a diferitelor plante (lucrările solului, aplicarea îngrășămintelor etc.).

Volumul al II-lea tratează despre semănat și îngrijirea culturilor, despre principalele calamități ale culturilor (buruieni, secetă, eroziunea solului) și metodele de combatere a lor. De asemenea, autorii se ocupă de agrotehnica diferențiată, iar în ultima parte caută să răspundă directivei Congresului al II-lea al P.M.R., care trasează mărirea suprafeței agricole a țării pînă la 10.500.000 ha. prin recuperarea terenurilor nisipoase și sărăturoase, prin lucrările de indiguire și desecări din luncile inundabile ale râurilor mari și în special ale Dunării.

Scrisă la un înalt nivel științific, lucrarea se adresează inginerilor și tehnicienilor agronomi.

PROF. MAIER, I., CONF. DUMITRESCU, M. și CONF. BULBOACA, M.: **Legumicultura**, București, Editura agro-silvică de stat, vol. I, 1957, 360 p.; vol. II, 1958, 530 p.

Legumicultura este un tratat de înaltă valoare științifică, ce poate fi folosit atât de ingineri cât și de tehnicienii de pe teren, deoarece în paginile sale sînt dezbătute pe larg toate problemele ce privesc cultura legumelor.

Lucrarea cuprinde două volume și anume: vol. I tratează problemele generale ale legumiculturii (generalități, istoric, importanță, biologie, clasificare, factori de vegetație, răsaduri și legume timpurii, asolamente, îngrășăminte etc.) și vol. II care descrie pe larg cultura principalelor plante legumicole cultivate, grupate astfel: legume rădăcinoase, bulboase, verdețuri, legume din grupa verzei, legume solano-fructuoase, legume bostănoase, păstăjoase și legume perene.

În amîndouă volumele sînt prezentate atât cultura în cîmp cât și cultura adăpostită (în sere și răsadnițe) a legumelor, astfel încît cei care consultă lucrarea să poată avea o vedere de ansamblu asupra culturii fiecărei specii de legume.

NISTOR, M.: **Sfaturi pentru cultura legumelor**. București, Editura agro-silvică de stat, 1958, 285 p.

Sfaturi pentru cultura legumelor popularizează pe înțelesul țărănimii muncitoare modul de cultură a speciilor legumicole din țara noastră.

În prima parte, autorul, dă noțiuni generale despre viața plantelor, înarmînd pe cititorii cu date asupra cerințelor diferitelor specii de legume cultivate.

În partea a doua sînt descrise lucrările din grădina de legume, precum și tehnica culturii fiecărei specii în parte.

Scrisă într-un stil clar și într-o formă atrăgătoare, lucrarea se citește cu interes de țărani, constituind un ajutor în munca lor de zi cu zi în grădinile de legume.

Recomandări pentru ridicarea producției în cultura plantelor. București, Editura agro-silvică de stat, 1958, 340 p.

Prin diferite stațiuni experimentale din țară, Institutul de Cercetări Agronomice al Academiei R.P.R. urmărește să găsească cele mai bune și mai potrivite metode și mijloace de lucru care, aplicate în producție, să ducă la obținerea de recolte mari și de calitate.

În această lucrare, sub formă de articole scurte, se prezintă experiențele efectuate și rezultatele obținute, arătîndu-se apoi sub formă de recomandări cum și ce trebuie aplicat din aceste rezultate, în producție.

Cartea cuprinde 61 de articole, cu recomandări din diferite domenii de activitate, ca: agrotehnică, ameliorații agricole, pășuni și plante de nutreț, ameliorarea plantelor, legumicultură, pomicultură, viticultură, protecția plantelor și sericicultură.

NEGRILA, A.: **Valorificarea potențialului de rodire a livezilor existente**. București, Editura agro-silvică de stat, 1957, 166 p.

În această lucrare sînt arătate cauzele care contribuie la scăderea recoltelor de fructe din livezi, precum și mijloacele de remediere a diferitelor neajunsuri semnificate.

Sînt date de asemenea cele mai importante noțiuni privind biologia pomilor și metodele agrotehnice ce trebuie aplicate în livezile noastre.

Cartea se adresează inginerilor și tehnicienilor horticoli, precum și tuturilor celor care se ocupă cu pomicultura.

ANDREI, BERCZI: **Plantarea și îngrijirea pomilor pitici**. București, Editura agro-silvică de stat, 1958, 56 p.

Autorul broșurii este un pomicultor iscusit, care a reușit să obțină producții record pe o suprafață de 2000 m². El preconizează ca pe loturile mici din jurul locuințelor să se planteze pomi pitici, care sînt mai ușor de îngrijit și rodesc mai repede.

Rezultatele obținute de autor, în decurs de cca. 30 de ani, reprezintă o cheazășie a eficacității recomandărilor făcute.

Broșura este folositoare maselor largi de pomicultori, precum și tuturilor celor care vor să-și amenajeze grădini în jurul caselor.

NEGRILA, A.: Sfaturi pentru cultura pomilor. București, Editura agro-silvică de stat, 1958, 260 p.

Broșura prezintă într-o formă simplă, accesibilă cititorilor cărora li se adresează (masele largi de pomicultori), metodele de îngrijire în tot cursul anului a plantațiilor de pomi, insistându-se asupra acelor care au efect imediat ca: îngrășări, stropiri, lucrări ale solului etc.

Lucrarea cuprinde și un bogat material ilustrativ.

CURTOV, I. și ZABAVA, I.: Sfaturi pentru creșterea animalelor. București, Editura agro-silvică de stat, 1958, 261 p.

Creșterea animalelor este unul din mijloacele principale pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor. O importanță mare — arată autorii — are dezvoltarea creșterii animalelor în gospodăriile agricole colective, unde sunt create posibilități favorabile pentru o rațională asociere a culturii plantelor cu creșterea animalelor.

Mijlocul principal pentru a se obține din creșterea animalelor venituri mari este ridicarea producției animale, obținerea unor producții cât mai mari de la fiecare animal crescut în gospodărie.

Cartea își propune să arate crescătorilor de animale care sînt principalele mijloace pentru a organiza o bună hrănire, îngrijire și adăpostire a animalelor, folosind în acest scop cele mai noi metode din țara noastră și străinătate.

În prima parte a lucrării se dau sfaturi crescătorilor de animale privind producerea și folosirea nutrețurilor, hrănirea rațională a animalelor, îngrijirea lor, precum și preîntîmpinarea bolilor, iar în partea a doua se descriu pe specii de animale (bovine,

cabaline, ovine, porcine, păsări etc.) metodele de creștere și ameliorare a animalelor domestice.

LAZAR, S. și PORA, E.: Planificarea producției și prețului de cost în ramura creșterii animalelor din gospodăriile agricole de stat. București, Editura agro-silvică de stat, 1957, 148 p.

În transformarea socialistă a agriculturii, se simte tot mai mult nevoia ca între ramura de producție animală și cea de producție vegetală să existe un echilibru, în stare să asigure rentabilitatea și productivitatea maximă a ambelor ramuri. Într-o gospodărie agricolă de stat — arată autorii — se organizează mai multe ramuri de producție, care printr-o îmbinare armonioasă urmează să folosească cât mai intensiv și economic mijloacele de producție și forțele de muncă existente. Stabilirea unei asile de îmbinări între diverse ramuri de producție va permite G.A.S.-ului să-și mărească la maximum randamentul la hectar, creșterea efectivelor de animale și productivitatea acestora. În ramura creșterii animalelor, se subliniază în lucrare, sarcina principală este de a obține producții cât mai mari la un preț de cost cât mai scăzut. Broșura cuprinzînd o varietate de date, tratează unele probleme legate de planificarea producției în ramura creșterii animalelor și totodată face cunoscută structura prețului de cost, metodele de calculație și căile de reducere ale acestuia.

Metode noi pentru ridicarea productivității în creșterea animalelor. București, Editura agro-silvică de stat, 1958, 134 p. (Colecția Știința în sprijinul producției).

Broșura Metode noi pentru ridicarea productivității în creșterea animalelor a fost publicată pentru a informa pe larg lucrătorii zootehniști asupra metodelor experimentale, elaborate în condițiile țării noastre de către Institutul de cercetări zootehnice. În această lucrare sînt expuse o parte din rezultatele cele mai importante și cu aplicație practică imediată (în probleme ca: îmbunătățirea alimentației și bazei fura-

jere, metode pentru sporirea efectivului de animale, metode pentru ridicarea productivității la diferite animale: taurine, ovine, porcine, cabaline, păsări și iepuri de casă) obținute în urma cercetărilor întreprinse în anii 1955—1956.

Față de sarcinile cuprinse în directivele celui de-al doilea Congres al P.M.R. și față de hotărârile și măsurile adoptate la Consfătuirea de la Constanța, metodele de lucru elaborate și recomandate de Institutul de cercetări zootehnice constituie un sprijin real pentru muncitorii și tehnicienii zootehniști de pe teren, în munca pentru dezvoltarea continuă a creșterii animalelor și pentru ridicarea productivității acestora

PROF. Dr. FURTUNESCU, AL.: **Zootehnie generală**. București, Editura agro-silvică de stat, 1958, 450 p.

Lucrarea **Zootehnie generală** este concepută în două volume.

În primul volum se tratează despre principiile și metodele de lucru referitoare la producerea, creșterea și îmbunătățirea animalelor domestice, precum și despre problemele legate de folosirea animalelor pentru obținerea diferitelor producții economice.

Cartea începe cu o serie de noțiuni introductive, ca: importanța economică a creșterii animalelor, perspectivele și sarcinile ce revin acestei ramuri productive și cu o prezentare succintă a evoluției creșterii animalelor de-a lungul timpului.

În continuare se tratează apoi problema importantă a originii și evoluției lumii organice, problema noțiunii de specie biologică și genezei speciilor, studiul însușirilor individuale ale animalelor domestice, pe baza cărora se face aprecierea lor, noțiunea de rasă și modul de formare a raselor, lucrarea încheindu-se cu capitolul: **Elemente de statistică a variațiilor**.

CONTRIBUȚIA BIBLIOTECII NOASTRE

GHEORGHE MAXIM

bibliotecar șef la biblioteca regională Ploești

021.2:3CP

Apariția hotărârii plenarei C.C. al P.M.R. din iulie 1959 a fost primită de lucrătorii bibliotecii noastre — ca de altfel de toți oamenii muncii din patria noastră — cu multă bucurie, deoarece prin ea se vede încă odată grija permanentă a partidului și guvernului nostru pentru continua ridicare a nivelului de trai al întregului popor muncitor.

Considerând că popularizarea intensă a acestui document în mase cit mai largi este o sarcină importantă pentru toți lucrătorii noștri, conducerea bibliotecii regio-

nale, sub îndrumarea secțiunii regionale de învățămînt și cultură, a trecut la luarea unor măsuri operative imediat după apariția acestei hotărâri.

În acest scop, în cursul lunii iulie s-a ținut o ședință cu întreg colectivul bibliotecii noastre în care s-a prelucrat în întregime Hotărârea și s-au stabilit acțiunile ce urmau să fie organizate de diferite secții ale bibliotecii noastre.

Astfel la secția împrumut și sala de lectură, unde zilnic este o mare frecvență de cititori de toate categoriile, s-a organizat

o vie agitație vizuală prin panouri, vitrine și expoziții. Aici au fost expuse pe lângă Raportul prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959 cu privire la realizarea sarcinilor trasate de Congresul al II-lea al P.M.R. în domeniul dezvoltării economiei naționale și creșterii bunăstării oamenilor muncii, precum și propunerile de noi măsuri pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor, Hotărârea plenarei C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959, articole din presa centrală și regională care comentau aceste documente și alte materiale privind realizările oamenilor muncii în domeniul dezvoltării economiei naționale și ridicării nivelului de trai, sporirii productivității muncii și reducerii prețului de cost etc. Lucrătorii acestor secții s-au preocupat ca zilnic vitrinele și expozițiile să fie îmbogățite cu ultimele noutăți apărute în presă.

Secția sălii de lectură, sub îndrumarea secției metodice și bibliografice, a lucrat și continuă să lucreze la fișierul tematic **Plenara C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959**. Acest fișier cuprinde articole din presa centrală și regională ca: „Știința”, „România liberă”, „Munca”, „Știința timpurii” și „Flamura Prahovei”. Organizarea întregului material s-a făcut fiind seama de capitolele și subcapitolele din Raportul prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959 și anume:

I. Realizările oamenilor muncii în domeniul dezvoltării economiei naționale și ridicării nivelului de trai.

II. Noi măsuri în vederea creșterii bunăstării celor ce muncesc.

III. Sporirea productivității muncii și reducerea prețului de cost — calea sigură a creșterii nivelului de trai.

Dintre aceste capitole, ultimul cuprinde cele mai multe materiale.

Merită subliniat faptul că mulți cititori consultă acest fișier și îl consideră foarte util, deoarece îi ajută în adâncirea problemelor ridicate de Hotărâre. Printre aceștia sînt tov. Conrad Mihai, inginer, Ispirescu

Albumul întocmit de Biblioteca regională Ploiești pentru popularizarea documentelor Plenarei C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959

V., muncitor electrician, Tudose Mircea, tehnician și alții care au fost ajutați, fie la întocmirea unor conferințe, fie la lămurirea problemelor ce se ridicau în jurul acestei Hotărâri în întreprinderile și instituțiile în care lucrează.

Ajutată de secția metodică și bibliografică, secția împrumut, a completat planurile de lectură ale unor cititori pe care-i sprijină în ridicarea calificării profesionale sau organizarea unei lecturi sistematizate cu articole din presă, privind hotărârea plenarei. Dintre aceștia amintim pe Rusu Boris, muncitor petrolist, Răducanu Ana, tehnician chimist, Manole Mihai, electrician, Susa Veronica, casnică, etc.

Bibliotecile de casă organizate de noi pentru a înlesni pătrunderea cărții în cele mai îndepărtate case din cartierele orașului Ploiești au fost folosite în această perioadă ca mijloace importante de popularizare și prelucrare a documentelor plenarei. Colectivul secției bibliotecii mobile, cu sprijinul organizațiilor de bază din cartiere, a organizat prin cele 52 biblioteci de casă, lecturi și interesante convorbiri pe marginea Hotărârii plenarei. Cele mai reușite convorbiri au avut loc în locuințele responsabililor bibliotecilor de casă Pomirla Elena, Tudorache Ioana, Dragomirescu Rahila etc. unde s-au purtat discuții importante în jurul unor probleme ca: reducerea prețurilor cu amănuntul la unele bunuri de consum, Decretul Prezidium-ului Marelui Adunări Naționale, privind dreptul de pensie în cadrul Asigurațiilor sociale de stat, și altele.

Biblioteca regională, considerînd de asemenea ca o sarcină tot atât de importantă,

îndrumarea bibliotecilor raionale și sătești spre largă popularizare a documentelor plenary, a întocmit și transmis o scrisoare metodică bibliotecilor din raza sa de activitate. În această scrisoare se indicau măsurile și metodele cele mai potrivite de popularizare a Hotărârii plenary din 13—14 iulie. Au fost indicate printre altele: folosirea de către toate bibliotecile a lecturilor în grup, prin care să fie prezentate atât raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej cit și Hotărârile plenary. Pentru o mai largă cunoaștere și dezbateră a acestor două documente s-a indicat folosirea și a vitrinelor cu ziare, panourilor și expozițiilor. Formă principală însă de popularizare a acestor materiale a fost și rămâne tot cercul de citit, care a dat posibilitatea bibliotecarilor să desfășoare o muncă vie legată de problemele concrete ce frământă populația de la sate.

Printre alte acțiuni recomandate bibliotecilor raionale a fost și aceea ca fiecare bibliotecă raională să organizeze fișierul tematic Plenary C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959.

Pentru reușita tuturor acestor acțiuni, Secțiunea regională de învățământ și cultură a trasat într-o ședință cu șefii secțiilor raionale, sarcinile mari ce revin cadrelor

didactice în sprijinirea bibliotecilor și în popularizarea largă a documentelor plenary în masele de cititori.

Dat fiind faptul că popularizarea acestei hotărâri nu este o acțiune de campanie, colectivul bibliotecii regionale își propune să aibă mai departe în centrul atenției realizarea următoarelor acțiuni:

Secția sălii de lectură a bibliotecii regionale va organiza albumul tematic **Pentru dezvoltarea economiei naționale, pentru creșterea nivelului de trai** (Flamura Prahovei vorbește despre realizările oamenilor muncii din regiunea Ploești). Articolele ce se vor decupa din ziarul regional „Flamura Prahovei” vor fi sistematizate astfel: industria petroliferă, industria metalurgică, industria ușoară și alimentară, agricultura și social-culturalul. Acest album va fi pus la dispoziția Cabinetului de partid orășenesc, colaboratorilor S.R.S.C., propagandiștilor și cursanților diferitelor forme de învățământ politic, etc.

Mobilizați permanent de grija ce o poartă partidul și guvernul patriei noastre pentru continua creștere a nivelului de trai și a bunăstării oamenilor muncii, bibliotecarii din cuprinsul regiunii Ploești nu vor precupeți niciun efort pentru a răspîndi în masele cititorilor cuvîntul partidului nostru.

Ș T I R I

● Printre succesele însemnate, dobîndite de R. D. Vietnam în domeniul dezvoltării culturii, se numără și continua îmbunătățire și largire a editării cărților.

În 1945, s-a deschis prima tipografie de stat. Deși a fost nevoită să lucreze în condițiuni deosebit de grele, tipografia a editat nenumărate cărți închinare luptei poporului pentru eliberare.

În 1951, s-a creat pe lângă Ministerul Propagandei, un centru național format din 3 secții: edituri, tipografii și difuzarea cărții. În prezent, în R. D. Vietnam există un departament al editurilor în cadrul Ministerului Culturii.

Datorită atenției Partidului și Guvernului pentru culturalizarea maselor, tirajul cărților cunoaște o creștere neconținută. În anii 1955—1958 editurile din R. D. Vietnam au editat aproape 30 milioane cărți; în 1959 numărul cărților tipărite va cunoaște o creștere de 41% mai mult față de anul precedent.

A sporit și numărul cărților difuzate. Între 1946 și 1954 au fost difuzate 2 milioane exemplare; în 1955, 3.100.000; în 1956 7.100.000, pentru ca în 1957 numărul cărților difuzate să atingă cifra de 9.200.000. În general, în 1957 s-au difuzat de șapte ori mai multe cărți decît în anul 1939.

ÎN CINSTEA LUNII PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

In ajutorul **ÎNDEPLINIRII SEPTENALULUI**

Din experiența bibliotecilor sovietice

Ceea ce caracterizează munca bibliotecilor din Uniunea Sovietică este strânsa lor legătură cu viața, punerea în trezgie lor activități în slujba ajutorării oamenilor sovietici pentru îndeplinirea sarcinilor puse de partidul comunist și guvernul sovietic în construcția noii societăți. Prin intermediul lucrătorilor din bibliotecă, cartea a devenit pentru fiecare om sovietic un prieten și sfătuitor apropiat în lupta pentru îndeplinirea politicii partidului și guvernului.

Astăzi popoarele sovietice desfășoară o muncă susținută pentru a da viață luminoasă program de înflorire și avânt continuu al economiei și culturii socialiste, de creștere a bunăstării oamenilor muncii, program adoptat de Congresul XXI al P.C.U.S. Traducând în viață planul septenal, Uniunea Sovietică va atinge o creștere atât de multilaterală a forțelor de producție, încât va fi în stare să facă pasul hotărîtor, în crearea bazei tehnico-materiale a comunismului și în asigurarea victoriei în întrecerea economică pașnică cu țările capitaliste.

Îndată după încheierea lucrărilor Congresului XXI al P.C.U.S., lucrătorii bibliotecilor sovietice au dat toată atenția popularizării intense a documentelor istoricului Congres, astfel încît cititorii să înțeleagă importanța acestora, perspectivele uriașe pe care le deschide septenalul și s-au străduit

să pună la îndemîna fiecărui cititor materialul ce-l poate ajuta în munca lui de zi de zi pentru îndeplinirea septenalului. Cititorii noștri au fost puși în curent prin materialele publicate în paginile revistei noastre asupra felului în care bibliotecarii sovietici au muncit în această privință.

Plenara din iunie a C.C. al P.C.U.S. care a elaborat măsuri importante pentru realizarea practică a hotărîrilor Congresului XXI al P.C.U.S., pentru dezvoltarea tehnicii în toate ramurile economiei naționale, stabilind sarcini concrete pentru introducerea mecanizării complete și automatizării producției, înlăturarea utilajelor vechi și pentru îmbunătățirea calității producției și scăderea prețului de cost, a dat un nou impuls muncii cu cartea. Apelul plenarei C.C. al P.C.U.S. către muncitori și muncitoare, către colhoznici și colhoznice, către intelectualitatea sovietică, către toți oamenii muncii din Uniunea Sovietică a găsit un larg răspuns în rîndul bibliotecarilor sovietici care și-au sporit eforturile, căutînd metodele cele mai nimerite pentru a-și putea aduce și ei contribuția la îndeplinirea înainte de termen a septenalului.

Hotărîrile Congresului XXI al P.C.U.S. și ale Plenarei C.C. al P.C.U.S. din iunie a. c. au pus sarcina ridicării întregii economii și a productivității muncii pe baza introducerii mecanizării complexe și automatizării proceselor de producție. Acest lu-

cru a impus bibliotecarilor sovietici îmbunătățirea radicală a informării tehnice și a popularizării ultimelor succese ale științei și tehnicii moderne.

Așa, de pildă, discutind documentele Congresului XXI al P.C.U.S. lucrătorii bibliotecii centrale orașenești „A. M. Gorki” din Novorosiisk, au hotărât să ducă munca de popularizarea cărții tehnice direct la locul de muncă. În acest scop, lucrătorii bibliotecii s-au deplasat pe șantierele de construcții unde au organizat consultații, expuneri bibliografice, iar pe baza cerințelor cititorilor, au adus cărțile solicitate care sînt distribuite în timpul pauzei de prînz. Procedînd în acest fel, numai într-o singură lună numărul cititorilor de cărți tehnice, privind construcțiile s-a ridicat cu peste 1400.

Îmbunătățirea difuzării cărții tehnice și de producție stă și în centrul preocupărilor lucrătorilor bibliotecii tehnice a Uzinelor de țevi din Celeabinsk. Aci s-a introdus cu bune rezultate accesul liber la raft care permite găsirea cu ușurință a materialului tehnic căutat, s-a inițiat informarea individuală și colectivă a cititorilor asupra cărților tehnice, s-a introdus prezentarea de cărți în diferite secții ale uzinei. Lucrătorii bibliotecii au organizat multe și reușite manifestări de masă printre care amintim și seara de întrebări și răspunsuri pe tema: **Automatizarea și mecanizarea proceselor de producție a țevilor.** Asemenea manifestări s-au dovedit că contribuie la activitatea creatoare în producție a inginerilor și tehnicienilor, că atrag atenția muncitorilor și inovatorilor asupra multor probleme importante ale progresului tehnic în domeniul respectiv.

Dar căile folosite de bibliotecarii sovietici pentru propaganda cunoștințelor tehnice sînt prea numeroase și ele sînt imposibil de descris în cadrul unui singur articol. Printre manifestările organizate în acest scop se bucură de mult succes întîlniri între cititori și muncitorii fruntași. O astfel de întîlnire a organizat biblioteca „A. P. Cehov” din Leningrad, între tinerii

cititori și fruntașul G. B. Dubin. Aceeași bibliotecă pregătește o seară pentru tinerii muncitori pe tema: **Știința și munca ne conduc spre comunism.** De o bună apreciere din partea cititorilor se bucură și alte acțiuni organizate de biblioteci, ca, de pildă, expunerile bibliografice, convorbiri în sala de împrumut, consfăturile ș. a.

În munca de popularizare a cunoștințelor tehnice, bibliotecarii sovietici folosesc cu multă eficacitate presa. La biblioteca combinatului „Iskoj” din Kirov, inginerii și tehnicienii sînt anunțați în mod regulat despre noile reviste primite, semnalîndu-le totodată cele mai importante materiale în domeniul respectiv. În această muncă, biblioteca este ajutată de inginerul principal și de locțiitorul acestuia care cercetează revistele tehnice, arătînd articolele ce pot fi recomandate diverselor categorii de cititori.

Un rol important în organizarea propagandei tehnice îl are legătura între bibliotecile de masă cu cele tehnice, lucru ce contribuie la lărgirea cercului de cititori, la o mai bună folosire a fondului de cărți și la organizarea comună a unor manifestări interesante. Această colaborare îmbunătățește de asemenea posibilitățile bibliotecilor de masă de a primi un ajutor calificat din partea inginerilor și tehnicienilor.

Sezîsînd ceea ce este nou și se dezvoltă în munca oamenilor sovietici pentru îndeplinirea înainte de termen a septenalului, bibliotecarii sovietici acordă toată atenția sprijinirii brigăzilor comuniste de muncă, care capătă zi de zi o extindere tot mai mare. Printre acțiunile organizate de biblioteci în această direcție se numără și seara tematică **Să trăim și să muncim în mod comunist**, inițiată de biblioteca raională din Troiîk, ținutul Altai, împreună cu casa de cultură.

Printre acțiunile premergătoare manifestării proiectate, biblioteca a amenajat o expoziție avînd același titlu ca al serii tematice în cadrul căreia un loc principal l-au ocupat cărțile despre ținutul Altai. De asemenea s-a întocmit un fișier: **Intrecerea pentru denumirea de brigadă comunistă**,

precum și un album cu tăieturi din ziare intitulat: **La brigăzile comuniste**. Expoziția a fost vizitată zilnic de numeroși cititori care cercetau cu atenție cărțile expuse, precum și fișierul și albumul care erau puse alături, mulți din ei împrumutând cărți cu această ocazie.

Seara tematică a fost precedată și de lecturi în grup și de convorbiri organizate în 14 puncte din oraș, în cadrul căreia s-a discutat despre cărțile ce urmau să illustreze seara tematică.

Pentru a veni în ajutorul brigăzilor comuniste de muncă, bibliotecile din Lenin-grad au luat inițiativa de a se adresa acestora cu o scrisoare în care cereau sugesții asupra felului în care biblioteca le poate veni în ajutor. Iată textul prescurtat al scrisorii întocmite de biblioteca centrală orașenească „V. V. Maiakovski“, din Lenin-grad, și de secția culturală a comitetului executiv al sovietului raional Kuibișev:

„Dragi tovarăși. Cifrele de control ale planului septenal însuflă pe oamenii sovietici la noi fapte patriotice. V-ați luat angajamente mari. Fiecare dintre dvs. caută să muncească cinstit și cu abnegație pentru ridicarea productivității muncii, pentru introducerea a cât mai multe raționalizări, pentru lărgirea nivelului său cultural, pentru formarea omului noii societăți.

Mulți dintre dvs. sint preocupați probabil de felul cum pot să-și îndeplinească angajamentele, cum pot să cunoască cât mai multe lucruri și să realizeze cât mai multe. În aceste preocupări sînteți ajutat de organizațiile de partid și comsomoliste, de tovarășii vîrstnici, de conducătorii din producție.

Unul din ajutoarele importante poate și trebuie să fie cartea. Bibliotecarii din Lenin-grad, vă propun să folosiți bogățiile din cărți. Veniți la bibliotecă. Vă vom îndruma cum puteți începe o lectură organizată, ce cărți puteți citi pentru ridicarea calificării voastre, pentru lărgirea orizontului cultural.

Pentru a economisi timpul, poate să vină un singur tovarăș, care să primească cărți pentru întreaga brigadă“.

Urmau apoi adresele bibliotecilor din oraș. Multe biblioteci au folosit cu rezultate imediate această scrisoare.

În sprijinul brigăzilor comuniste de muncă, multe biblioteci întocmesc planuri de lectură. Acestea cuprind operele lui V. I. Lenin și cărți despre el, materialele Congresului XXI al P.C.U.S., discursurile lui N. S. Hrușciiov, rostite în fața tineretului, cărți despre tradițiile eroice ale popoului sovietic, despre partid și comsomol și cele mai populare cărți de tehnică și de științe ale naturii.

În munca lor de răspîndire a cunoștințelor tehnice, bibliotecarii sovietici folosesc cu deosebite rezultate materialele bibliografice apărute după Congresul XXI al P.C.U.S. editate de biblioteca de Stat „V. I. Lenin“ din Moscova. O asemenea culegere de materiale metodice și bibliografice poartă titlul **Popularizarea hotărîrilor și materialelor Congresului al XXI-lea al P.C.U.S.** Despre problemele progresului tehnic biblioteca „V. I. Lenin“ a întocmit, printre altele, expunerea bibliografică **Pentru crearea bazei materiale tehnice a comunismului.**

Ridicarea activității bibliotecilor la un nivel corespunzător cerințelor noi ale constructorilor comunismului necesită o mai bună pregătire a bibliotecarilor în domeniul unor solide cunoștințe politehnice. Fiecare bibliotecar sovietic este conștient de faptul că nu poate să îndeplinească funcțiile unui activist pe tărîm cultural fără să-și îmbogățească cunoștințele tehnice, fără să aibă o pregătire de specialitate. De aceea astăzi în Uniunea Sovietică, bibliotecarii duc o muncă asiduă pentru a se înarma cu asemenea cunoștințe, de a fi la curent cu progresul tehnic, pentru a putea desfășura o activitate cât mai rodnică de îndrumare a lecturii cititorilor și de popularizare a cărților tehnice.

Detășament înaintat al intelectualității sovietice, bibliotecarii de pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice participă activ în marea mișcare pentru îndeplinirea înainte de termen a septenalului.

MUNCA, o chestiune de onoare, glorie și eroism

Cea de-a 42-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie găsește întregul popor sovietic antrenat în plină muncă creatoare pentru îndeplinirea înainte de termen a septenalului.

Făcînd bilanțul drumului parcurs de popoarele Uniunii Sovietice în cei peste 40 de ani care au trecut de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și, în special, în ultimii ani, Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a arătat întregii omeniri ce uriașe forțe constructive a trezit la viață orînduirea socialistă, cit de grandioase sînt succesele oamenilor muncii în construcția socialistă, cit de nelimitate sînt posibilitățile care s-au deschis în fața popoarelor sovietice, astăzi, cînd după ce au desăvîrșit în mod victorios construirea socialismului, au pășit în perioada construirii desfășurate a societății comuniste.

Viața nouă din Uniunea Sovietică, generată de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie este factorul care a determinat și caracterul nou al literaturii sovietice. Literatura realismului socialist este prima literatură din lume ai cărei eroi principali sînt oamenii muncii, care crează conștient istoria sub conducerea P.C.U.S. Strîns legați de popor, scriitorii sovietici și lucrătorii pe tărîmul artei consideră că așa cum a arătat N. S. Hrușciiov de la tribuna Congresului al XXI-lea, „...nu există o sarcină mai nobilă și mai înălțătoare decît cea care stă în fața noastră — aceea de a imortaliza faptele eroice ale poporului constructor al comunismului“.

„Actualele brigăzi ale muncii comuniste” sublinia A. Surkov, în Raportul prezentat la cel de-al treilea Congres al scriitorilor sovietici — își au predecesorii în participanții la mișcarea udarnicilor. Aceste forme, au, la rîndul lor, drept sursă „măreața inițiativă” a subotnicilor comuniste. Actuala mișcare pentru desțelenirea pămînturilor, pentru valorificarea întinderilor din Siberia și din Orientul îndepărtat își are antecedentele sub formă primelor mobilizări comsomoliste pentru flotă, pentru refacerea Donbas-ului, și a metalurgiei în sudul țării, sub forma participării în masă la construcția giganților primelor planuri cincinale“. Cronicari ai vieții noi, socialiste, scriitorii sovietici au dezvăluit veridic și clar în operele lor frumusețea faptelor eroice în muncă ale poporului, grandoarea și măreția luptei pentru o societate nouă.

Cea dintii operă în care este înfățișată în chipuri și imagini artistice începutul muncii comunistilor pe frontul industrializării este romanul *Cimentul* de F. Gladkov.

În recenzia dedicată acestui roman Gorki scria: „După părerea mea, este o carte foarte importantă și foarte bună. În ea se atacă puternic și se aruncă o lumină clară pentru prima oară după revoluție, asupra celei mai însemnate probleme a actualității — munca. Pînă la dumneavoastră nimeni nu a tratat această temă cu atîta forță și înțelegere“.

Romanul lui Gladkov este simplu ca subiect. Lăcătușul Gleb Ciupalov, se întoarce din războiul civil, la fabrica de ciment la care lucrase mai înainte. Fabrica este în decădere, mașinile stricate, lucrătorii ocupați cu treburile lor personale, își vād de gospodăria lor; au început să crească vaci. Gleb se aruncă în luptă contra a tot ceea ce împiedică fabrica de a se întoarce la viață, cu aceeași îndirjire cu care

atacase dușmanul. Evenimentele romanului se concentrează în jurul muncii pline de încordare pentru refacerea uzinei. Dar esențialul e că refacerea uzinei e totodată și o „reconstruire” a oamenilor.

Alături de Ciupalov, autorul introduce în roman și figura unui vechi specialist, inginerul Kleist. Avântul muncii lucrătorilor, care reface fabrica îl antrenează și pe inginer; patosul muncii libere trezește în el cele mai bune sentimente omenești și el participă la construcție cu același entuziasm ca și ei.

Construcția măreață de la Dnieprostroi este viu oglindită de același scriitor în romanul **Energia**. Figura conducătorului organizației de partid Miron Vataghin ocupă aci locul principal: este un organizator de masă puternic, cu o voință puternică, un om care a trecut prin școala războiului civil, și a muncii de partid în condiții de pace. Prestigiul lui în rândurile muncitorilor este de nezdruncinat. Prin fermitatea și principialitatea sa, Vataghin cucerește și masa principală a tehnicienilor de pe șantier. Chiar și Baleev, șeful construcției, care la început a avut o atitudine prudentă și aproape dușmănoasă față de Miron, se convinge în cele din urmă că energia principală se află în mase și că Miron Vataghin, organizatorul ei, este sprijinul lui cel mai sigur. Ca și în **Cimentul**, scriitorul s-a dovedit și în acest roman un maestru în descrierea eroismului în masă al muncitorilor. Este elocvent pasajul în care autorul descrie o clipă din cele mai grele din viața șantierului, când numărul muncitorilor de pe șantier era în scădere. Deoarece muncitorii sezonieri fug, la un moment dat se oprește lucrul la groapa de fundație, sectorul hotărâtor al construcției. Mecanismele nu mai lucrează, deoarece nu sînt oameni care să le conducă. Dar iată că, din inițiativa organizației de partid și de consomol, vin la groapa de fundație muncitorii vechi de la atelierele mecanice, care prin entuziasmul lor înflăcărează masa muncitorilor sezonieri.

Eroismul la baza căruia se află conștiința nouă socialistă este bine înfățișat și în romanul **Soti** de L. Leonov. În articolul său **Despre literatură**, subliniind influența binefăcătoare pe care o exercită asupra scriitorului materialul de actualitate, studiat, însușit cu atenție, Maxim Gorki afirmă: „Leonov a scris cartea **Soti** folosind ca material tocmai realitatea curentă, și închipuiți-vă! a realizat o „operă autentică”, un lucru admirabil, scris într-o rusă savuroasă, viguroasă și limpede — îndeosebi limpede — cuvintele sînt cristaline la Leonov. Leonov este un scriitor talentat pe toată viața și pentru fapte mari. Și el înțelege perfect că trebuie să cunoști realitatea ca și cum tu însuși ai făurit-o”.

În romanul său, Leonov zugrăvește construirea unui mare combinat de celuloză departe pe malurile unui fluviu din nord. Construirea Sotistroiului provoacă o îndirjită luptă de clasă. Împotriva construcției iau poziție călugării dintr-un schit, un fost ofițer care se ascunde în haine de călugăr, chiaburii. Natura va pune și ea piedici constructorilor. Apele râului umflate de ploi, vor risipi o parte din rodul muncii de pe șantier. Temeliile pe care trebuiau să fie clădite o parte din edificiile uzinei se arată șubrede, pline de apă, astfel încît este necesar să se lupte din greu pentru consolidarea lor. Dar colectivul șantierului, în frunte cu comuniștii, nu cedează și nimic nu-i poate împiedica să renunțe la îndeplinirea mărețului plan, pe care primiseră sarcina să-l realizeze.

Dușmanii sînt înfrinți, nimicîți. Obstacolele puse de natură vor fi depășite. Construcția se realizează.

Eroismul muncitorilor reiese în mod deosebit în episodul avariilor de la greblă. Ingerul Burago, unul din vechii specialiști, este uimit de faptul că muncitorii se aruncă de bună voie în apă, riscîndu-și viața, ca să salveze materialul lemnos. El

începe să-și dea seama că aceștia sînt adevărații stăpîni, care salvează proprietatea obștească, proprietatea lor.

Faptele mărețe ale constructorilor Magnitostroiului și-au găsit un cronicar neîntrecut în scriitorul Valentin Kataiev. În anul 1931 acesta a plecat la Magnitostroi, a studiat cu atenție oamenii noi, metodele întrecerii, a luat el însuși parte la activitatea brigăzilor de ziar. Ca urmare a apărut una din cele mai bune opere de la începutul deceniului al patrulea : **Timp înainte**, care înfățișează avîntul impetuos al maselor, desfășurarea întrecerilor socialiste în acea perioadă.

Eroul principal al acestui roman nu este numai inginerul Margulies, cel care crede în om, în socialism, în partid, în avînt creator, nu sînt numai brigadierii Iscenko, Egorov și Hamunov, antrenați în întrecerea socialistă, secretarul de partid Filonov sau minunata Șura Soldatova. Eroul principal este colectivul șantierului, care muncește cu eforturi supraomenești pentru a ridica cît mai repede uzina. Conștiința de importanța construcției încredințate, sute și sute de muncitori sînt gata să-și dea și viața.

Și a fost ziua a doua de Ilya Ehrenburg, este o carte larg străbătută de suflul larg al cincinalelor, prin ritmul precipitat, prin pasiunea și încrederea în viața care o stăpînește. Oamenii care luptă în condiții grele pentru construirea Kuznețk-ului, care clădesc socialismul și transformă, au în mod acut sentimentul că trăiesc evenimente cruciale pentru viața patriei lor, pentru ei. Autorul arată că pe șantier se ridicau nu numai „cowpererele“ ci se ridicau și oameni. Kolea Rjanov, cu luminoasa lui încredere în viață, Grunia, care venise de la sat, speriată și umilită, a ajuns comsomolistă și brigadieră, toți constructorii Kuznețk-ului îndreptătesc pe deplin cuvintele comunistului Samușkin: „Priviți-l pe Kolka Rjanov sau pe ceilalți băieți. Am luptat cu ei împreună la Kuznețk, cînd cuptoarele au fost în primejdie. Acum am luptat cu ei la baraj... și vă spun. Iată care sînt femeile noastre. Cu oameni caăștia vom avea fier pentru că ei sînt mai tari ca fierul. Eu, partizan bătrîn, pot muri acum în liniște, fiindcă, tovarăș, avem oameni adevărați“.

Imediat după **Și a fost ziua a doua**, Ehrenburg publică romanul **Pe nerăsuflăte**, dedicat tot construcției socialiste. Eroi săi participanți la bătălia pentru socialism, într-una din marile întreprinderi ale Nordului, trăiesc „pe nerăsuflăte“ cu patos permanent, într-un ritm amețitor. Oamenii asaltează natura, înfruntă prejudecățile, realizează valori neobișnuite. Scriitorul demonstrează în roman, că poezia e realitatea însăși a construcției.

Munca avîntată a oamenilor sovietici pentru construcția socialistă a țării, a înfrînit și creația scriitoarelor M. Saghinian și V. Ketlinskaia.

Marieta Saghinian a locuit pe șantierul hidrocentralei Dzoraghess din Armenia, timp de 4 ani încheiați. În tot acest timp scriitoarea nu rămîne o simplă spectatoare. „Am luat parte — mărturisește ea — la lucrările de terasament, la punerea șinelor căii ferate, am cercetat desenele inginerilor, am făcut excursii geologice și în cele din urmă am participat la bătălia șantierului pentru obținerea unui echipament adecuat“. Rodul acestei documentări este romanul **Hidrocentrala**. Romanul nu descrie numai șantierul, ci și oamenii noi, constructivi, care tind spre acelaș scop, binele general. Oamenii de pe șantier muncesc cu rivnă și abnegație pentru construcția socialistă într-una din Republicile Uniunii Sovietice, care în trecut fusese înapoiată. Toți sînt niște entuziaști, pentru care munca reprezintă o nevoie absolută. Arno Arevian, roșcovanul cu ochelarii scinteind pașnic, constructorul șef, inginerul boțnav

care renunță să-și piardă timpul în sala de așteptare a medicului, și își petrece nopțile, aplecat deasupra proiectelor rețelei de hidrocentrale viitoare, sînt exponenți ai noii concepții de muncă și de viață, dezvoltate în omul sovietic de către educația și societatea socialistă.

Romanul **Bărbăție** de Vera Kettlinskaia este dedicat vajnicilor comsomoliști, constructori ai orașului Komsomolsk, în Orientul îndepărtat, pe fluviul Amur. Veniți din toate colțurile Uniunii Sovietice, animați de însemnătatea sarcinii încredințate de partid, comsomoliștii trec peste orice oboseală, înving orice obstacole, chiar și vitregia naturii, pentru a realiza scopul propus. Tineri, ca poetul Grișa Isakov, ca Andrei Kruglov, fete pline de vigoare și curaj, ca Lida, Klava, Tania, sînt pilde de eroism și spirit de abnegație care nu pregetă nici un moment să-și pună chiar viața în pericol pentru ridicarea noului oraș.

Munca plină de eroism în producție a oamenilor sovietici în timpul Marelui Război de Apărare a Patriei este tema principală a romanului **Departe de Moscova** de V. Ajaev.

Înfățișînd instalarea conductei de petrol ce leagă îndepărtatele zăcăminte ale insulei Taisin, din Extremul Orient, cu rafinăriile din Movinsk, scriitorul arată chipul în care au înțeles constructorii sovietici să desăvîrșească această operă numai într-un an de zile în loc de trei ani, cit prevedea proiectul inițial. Cu toate că acțiunea se petrece departe de front, cu toate că avioanele dușmane nu pătrund în inima Siberiei, cu toate că nu se aude bubuitul tunurilor, faptele descrise și încordarea aproape supraomenească zugerăvită, arată limpede existența celui alt front, nu mai puțin însemnat, frontul construirii acelei conducte de petrol care trebuia să aducă în timp record, benzina necesară avioanelor și tancurilor sovietice, petrolul necesar vaselor de război, în vederea luptei necruțătoare împotriva fascistilor. În romanul lui Ajaev, sute de voințe și eforturi individuale se contopesc într-o singură voință, formează o forță uriașă: colectivul. Muncitori, ingineri, tehnicieni, toți constituiesc un singur bloc însuflețit, un singur bloc antrenat în munca de comuniști, ca secretarul de partid Zalchind, conducătorul de șantier Batmanov sau inginerul Beridze.

Și la Crujiliha, uzină de armament, situată în spatele frontului, în apropierea unui orașel din Ural, muncitorii participă fiecare în sectorul lui de muncă, la lupta aspră cu dușmanul în zilele grele ale războiului. Nenumărați sînt oamenii descriși în romanul Verei Panova. Este Listopad, directorul uzinei pentru care viața e clocot, e mișcare năstăvilită. Este Riabuhin, secretarul organizației de partid din uzină, care deși rănit, orb zeci de zile, n-a putut să rămînă departe de luptă. A fugit din spital la uzină. În jurul acestora, viața din spatele frontului pulsa cu putere. În fiecare clipă oamenii făceau acte de eroism, pentru a grăbi victoria asupra dușmanului.

Și această victorie a venit.

Mai nouă, mai puternică, trebuia să renască patria socialistă. Și nu a trecut mult timp, de cînd au renăscut din ruină și cenușe, orașele și satele, fabricile și uzinele, minele și exploatările distruse de război.

La sfîrșitul anului 1958, producția globală a industriei Uniunii Sovietice era de 36 de ori mai mare decît în 1913. Într-o lună în Uniunea Sovietică se produce mai mult oțel, și se extrage mai mult țitei, decît în tot anul 1913. Iar producția de energie electrică realizată în 3 zile, este egală cu producția anuală a Rusiei prer evoluționare.

S-a întărit producția sovhozurilor și colhozurilor. S-au arat 36 milioane hectare de terenuri virgine. Creșterea animalelor a progresat într-atîta, încît lucrătorii din agricultură și-au propus ca un țel apropiat pentru anii care vin, să ajungă din urmă și să întrecă S.U.A. în ceea ce privește producția de carne, lapte și unt, calculată pe cap de locuitor.

Pentru prima oară în istoria omenirii știința sovietică a creat satelitul artificial al pământului, iar de curînd racheta cosmică sovietică a atins Luna.

Toate aceste succese se datorează muncii entuziaste, desfășurate de oamenii sovietici — sub conducerea P.C.U.S. în perioada postbelică. E normal deci ca și scriitorii sovietici să oglindească în operele lor chipurile acestor oameni, care se străduiesc din toate puterile pentru creșterea măreței lor patrii.

Un asemenea om este Nastia Kovșova, zugrăvită de Galina Nikolaeva în povestirea **Povestea Nastiei Kovșova**. Subiectul povestirii este simplu. Eroina găsește în S.M.T.-ul din Juravino o atmosferă caldă de automulțumire, o atmosferă îmbăcșită de rutină și de superficialitate. Conducătorii S.M.T.-ului se mulțumesc să fie „în pas” cu celelalte S.M.T.-uri din raion, fără a-și pune problema ridicării calității muncii, a scopului activității lor. Noul agronom, în ciuda aparenței sale de fetiță naivă și slăbuță care nu știe să se descurce în chestiunile care o privesc personal, se apucă cu dragoste de muncă și învingînd una după alta piedici de tot felul reușește să smulgă din rutină și indiferență S.M.T.-ul din Juravino.

În Nastia Kovșova se întruchipează cele mai bune și mai frumoase calități ale omului sovietic, ale tinerei generații de constructori ai comunismului. Nastia Kovșova are ca scop suprem în activitatea ei, slujirea poporului. Nastiei Kovșova îi e caracteristică în acțiunile ei o nestrămutată credință în dreptate și victoria cauzei pentru care luptă. Aceasta o face să-și urmărească cu o extraordinară perseverență scopul. Cu sufletul deschis, încredințată că va fi înțeleasă, ea se duce la comitetul raional, la secretarul comitetului regional de partid și obține într-adevăr dreptatea cauzei sale, care este însăși cauza poporului.

Dorința de a fi cît mai folositor patriei sale animă toate acțiunile lui Polihov, eroul principal al romanului **Oameni la volan** de A. Ribakov. Subiectul romanului este luat din viața uneia din unitățile de autobaze, care luptă pentru realizarea cu succes a transporturilor. Autorul a reușit să zugrăvească în chipul cel mai viu frămîntarea care există în sinul autobazei în vederea transformării ei, într-o mare uzină de reparație a automobilelor. Personajele sînt înfățișate așa cum le vedem cum cresc sub ochii noștri, vedem cum succesele lor sînt din ce în ce mai mari, cum visurile lor devin pe zi ce trece realitate. Alături de Polihov, de Timošin, organizatorul de partid al autobazei, care se ocupă cu interes de introducerea tehnicii înaintate, romanul scoate în evidență și alte figuri de oameni sovietici, care devin tot mai conștienți de mărețea lor menire de ziditori ai comunismului. Așa este de pildă tînărul șofer, Deomin. Fruntaș în muncă, primul sutamiist al autobazei, Deomin nu vrea să rămînă pe loc, ci folosind experiența unor șoferi din Moscova, care făcuseră două, trei și patru sute de mii de kilometri fără reparații, vrea să le calce pe urme. „Cu ce sînt eu mai prost decît brigada aceea de la Moscova? — cugetă Deomin. De ce ei pot să dea... pentru societate, pentru țară, mai mult decît mine? Se pune întrebarea: De ce într-un loc se parcurg 400.000 de km. iar în altul după 20.000 mașina intră în reparație generală? De ce un șofer economisește benzina, iar altul consumă în plus? De ce un șofer nu cunoaște toată viața lui ce-i aceea o avarie, iar altul într-un an schimbă trei taloane? De ce? Mașinile sînt toate la fel, și oamenii... asemenea... Ce mare forță sîntem noi! Dacă fiecare economisim cîte un gram de benzină, asta înseamnă mii de ruble, dacă facem cîte 100 de kilometri în plus, înseamnă milioane”.

Avîntul creator în muncă al oamenilor sovietici, este zugrăvit și în romanul **Înălțimi** de E. Vorobiov. Romanul zugrăvește munca unui colectiv de constructori, care desăvîrșesc în Urali o uriașă realizare, pe baza celei mai moderne tehnici: un furnal în întregime sudat și nu nituit, așa cum se obișnuise pînă atunci. Sîntem deci în fața unei imagini vii a progreselor realizate de oamenii sovietici, în opera de

perfecționare a mijloacelor de muncă și de trai, de ridicare continuă a nivelului cultural și a calificării profesionale, toate acestea punând în lumină orizontul din ce în ce mai larg, privirea tot mai îndrăzneță și mai încrezătoare în viitor, care caracterizează pe oamenii sovietici. Eroii romanului ca Dimov, Ternovoi, organizatorul de partid Tokmacov, șeful construcției furnalului, muncitorii Ceremetiev, Bagrat, ș. a. ne apar ca expresii grăitoare ale înălțimilor mereu noi, spre care urcă poporul sovietic în lupta sa pentru îndeplinirea mereu mai largă a necesităților mereu în creștere ale oamenilor.

O imagine a dragostei de muncă care animă pe fiecare om sovietic este viu redată în romanul *Zilele vieții noastre* de Vera Ketlinskaia.

În cadrul romanului se zugrăvesc anii de după război din marea uzină „Krasnii Turbostroitel“ din Leningrad, care construiește turbine uriașe pentru hidrocentralele comunismului. Colectivul uzinei a primit ca sarcină de onoare să construiască rapid patru mari turbine de un tip perfecționat și mai economic necesare unei noi hidrocentrale. În ciuda conservatorismului manifestat de Nemirov, directorul uzinei, comuniștii arată totuși că se poate executa comanda primită. Și într-adevăr printr-o muncă susținută turbinele sînt predate întocmai la termenul fixat.

Autoarea arată în romanul ei, că turbinele nu sînt rodul meritelor personale supraomenești ale unuia sau altuia dintre conducătorii uzinei. „Trebuie să ne apucăm toți deodată, întregul colectiv, de treaba asta — îi spune comunistul Vorobiov, tînărului inovator Volovik. Unul vine cu invenția, altul o dezvoltă, al treilea o desăvîrșește, iar alții o vor prelucra și o vor duce mai departe“. Această pătrundere a maselor în tainele, nu numai ale tehnicii, dar și ale planificării, această ridicare masivă, nu numai a entuziasmului lor în întrecere, dar și a simțului de răspundere, ca factori de conducere ai uzinei — toate acestea sînt semne ale comunismului. Munca de creație devine o acțiune de masă, se planifică de către întregul colectiv.

Nici nu ți-i poți închipui pe eroii Verei Ketlinskaia rupți de munca lor. Ar însemna să-i rupi de viață, de zilele vieții lor, atât de pline, de bogate. Activitatea în uzină e activitatea principală și vitală a acestor oameni. Ei sînt atât de organici legați de această activitate, încît a-i despărți de aceasta este sinonim cu a-i desrădăcina, a-i svîrli într-o viață care nu le aparține.

Legătura permanentă, indisolubilă cu poporul, a fost și rămîne principala trăsătură specifică a literaturii sovietice.

N. R. În cadrul Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, bibliotecarii de toate categoriile organizează diferite manifestări de masă pentru popularizarea succesorilor obținute de Uniunea Sovietică.

Cărțile prezentate în articolul de față tratează despre eroismul în muncă al oamenilor sovietici. Ele pot fi folosite pentru organizarea de: expuneri bibliografice, expoziții de cărți, concursuri literare.

Cu mult succes poate fi organizată o consfătuire cu cititorii pe această temă, bibliotecarii difuzînd din timp cărțile, organizînd lectura lor în cercurile de citit și discutarea variatelor probleme pe care le tratează.

Despre cursurile de perfecționare

Problema pregătirii cadrelor de bibliotecari prin cursuri de durată scurtă, a constituit una din preocupările constante ale Ministerului Învățământului și Culturii. Numai în perioada 1957—1958 au fost școlarizați aproape o mie de bibliotecari a căror activitate ulterioară în munca practică din bibliotecă, a confirmat utilitatea acestor cursuri și necesitatea ca ele să fie continuate și din ce în ce mai bine organizate.

Anul acesta un mare număr de bibliotecari comunali, bibliotecari școlari și bibliotecari din învățământul superior au urmat cursurile de vară în șase centre diferite ale țării. Pregătirea cursurilor și întocmirea programei analitice au avut în vedere în primul rind experiențele făcute în anii trecuți.

În lunile de curs, din 510 ore, cele mai multe au fost ore de aplicațiuni practice, (114 ore) în afara celor 64 ore de practică în bibliotecă. Restul orelor s-au împărțit astfel: 94 ore pentru conducerea și organizarea bibliotecilor, organizarea fondurilor și cataloagelor, bibliografia generală, agrotehnica pentru bibliotecarii de la sate, și pedagogia pentru bibliotecarii școlari; 8 ore de seminar, 160 ore pentru studiul individual, 70 ore pentru pregătirea examenelor și examenele propriu-zise.

În cele ce urmează sînt redate părerile tuturor bibliotecarilor care au luat parte la aceste cursuri.

Climat favorabil promovării unei noi promoții de bibliotecari

GH. ISTRĂȚI
biblioteca comunală G. I. Stoilici
deanul Sărat, raionul Mizil

La sfîrșitul lunii august o nouă promoție de bibliotecari comunali a absolvit cursurile de calificare — după o școlarizare de două luni.

Am venit cu toții din diferite colțuri de țară, dornici de a afla cît mai multe noțiuni teoretice și practice, majoritatea din noi fiind în jurul vîrstei de 20 ani, cînd elanurile tinereții se împletesc de minune cu idealurile umanității și cînd aviditatea pentru cunoștințe noi și punerea lor în slujba semenilor, reprezintă trăsătura caracteristică a vîrstei.

A fost pentru noi o fericită ocazie de a afla diferite metode de muncă în desfășurarea procesului de transformare a conștiinței țaranilor muncitori, noi metode în

organizarea și sistematizarea fondului de publicații etc.

Veniînd din două regiuni diferite — Ploești și București — ni s-a oferit posibilitatea de a face un bogat schimb de experiență.

Condițiile excelente de cazare, posibilitatea de a studia materialele necesare, străduința tovarășilor lectori de a fi cît mai aproape de înțelegerea și preocupările noastre, au creat un mediu favorabil asimilării cunoștințelor teoretice și practice, necesare în munca cu cartea.

Pornind de la istoria scrisului, a hîrtiei și a tiparului, trecînd apoi la lecțiile de descriere a publicațiilor de tot felul, la alcătuirea cataloagelor alfabetice, sistematice sau topografice, la însușirea metodelor de folosire a clasificării zecimale și sfîrșind cu noțiuni generale despre știința marxist-leninistă, despre munca bibliografică, despre agrotehnică și alte științe, ne-am pregătit treptat pentru cucerirea unor rezultate cît mai fructuoase în munca ce ne așteaptă la bibliotecă.

Orele de curs teoretic, fiind însoțite de analize practice, de consultarea materialelor de specialitate și de îndrumări profesionale, au dat rezultatele dorite.

De multe ori sala de clasă a căpătat aspectul unui adevărat șantier literar, grupurile lucrând cu însușire la alcătuirea de panouri, grafice, afișe, etc. Am organizat chiar un concurs de întrebări și răspunsuri axat pe tema marii sărbători de la 23 August, concurs al cărui succes a fost subliniat de aplauzele celor prezenți.

Săptămînal s-au întocmit amănunțite informări politice, care ne-au ajutat mult la înțelegerea evenimentelor de importanță internațională.

Cursurile noastre au cuprins și o practică de zece zile în raionul Răcari la bibliotecile comunale: Buftea, Ciocănești și Slobozia, unde, repartizați pe grupe am avut ocazia să punem în aplicare multe din metodele noi ale muncii de masă cu cititorii.

Cît mai multe cărți tehnice

LUCREȚIA VILIGINSKI
biblioteca Școlii profesionale de construcții
Craiova

tantă alcătuirea unor planuri de lectură în colaborare cu profesorii și diriginții, cores-punzătoare cu fiecare meserie, ca, de pildă: „Ce trebuie să citească un zidar,” „Ce cărți să consulte instalatorul electric” și altele.

Lecciónile de bibliografie de la cursul ce am urmat mă vor ajuta la alcătuirea listelor de recomandare adnotate. În noul an școlar voi recurge la forme variate de manifestări cu cartea organizînd consfătuiri cu cititorii pe baza metodicii de folosire a manualelor tehnice trimise de minister, seri de întrebări și răspunsuri privind munca practică pe șantierele de construcții și metodele noi folosite.

Expunerile bibliografice și expozițiile tematice vor ocupa un loc deosebit în munca mea. Cititorii mei vor fi informați săptămînal asupra noutăților și succeselor obținute în construcții.

Voi sprijini cabinetele tehnice din școală cu liste de cărți și alte publicații, cu afișe și panouri, privind importanța cărții tehnice pentru mărirea productivității muncii.

*Voi intensifica activitatea
de răspîndire a cărții
în rîndul copiilor*

MARIA OGRADA
biblioteca raională Curtea de Argeș
de Argeș reg. Pitești

Cele două luni cît am frecventat cursul de perfecționare a cadrelor de bibliotecari din Craiova, au avut un rol binefăcător asupra mea, căci mi-au permis să înlătur neînțelegerile și nelămuririle de care mă lovisem mai înainte în munca cu cartea.

Foarte utile au fost îndrumările căpătate în problema popularizării cărții tehnice în rîndurile elevilor. În școala unde lucrez se pregătesc viitorii muncitori calificați în meseriile de zidari, dulgheri, instalatori, electricieni, recrutați dintre elevii care au promovat 7 clase elementare și sînt deci mai puțin obișnuiți cu lectura unei cărți tehnice. Cunoștințele căpătate la curs mă vor ajuta însă mult în munca de a atrage pe elevi spre cărțile profesionale.

Pentru elevii care au parcurs primele ore de tehnologia meseriei este foarte impor-

Biblioteca raională Curtea de Argeș, regiunea Pitești, are și o secție de copii la care lucrez din noiembrie 1958.

Pentru a atrage un număr tot mai mare de copii, am obținut concursul școlilor din localitate. Copiii veniți pentru prima dată în bibliotecă, le-am explicat cum trebuie ținută o carte, cum trebuie citită și termenul de înapoiere, ținînd seama de vîrsta și pregătirea lor. Totodată prin organizarea manifestărilor de masă am reușit să atrag pînă la sfîrșitul lunii iunie 670 cititori.

Cursurile au avut o bună influență asupra mea, ceea ce se poate vedea din felul cum mi-am îmbunătățit munca după reluarea activității în bibliotecă.

Înainte țineam puține manifestări de masă cu copiii — de obicei seri și dimineți de basm, sau lecturi în grup. Acum am învățat cum se organizează concursuri în genul ghicitorilor literare, concursuri pentru cel mai bun povestitor, carnavaluri cu copiii, fragmente literare scenarizate, călătorii pe hartă etc. Am învățat să întocmesc cataloagele secției de copii, destinate fiecărei vârste și anume: pliante pentru preșcolari, albume, catalog tematic pentru școlarii mici (clasele I—IV), catalog tematic alfabetic și sistematic pentru școlarii mari (clasele V—VII).

Un rol important în îmbogățirea activității secției de copii îl are și formarea colectivului voluntar, din care vor face parte cei mai buni cititori, pe clase.

Toate acestea le-am învățat la cursuri și punându-le în practică constat că obțin rezultate mai bune decât înainte, lucru care, de altfel, se va verifica și printr-o nouă sporire a numărului de cititori.

Cu ajutorul cărților

RADINKA SIVĂCIKI
biblioteca comunală Văraș,
raionul Sincolaut
Mare, reg. Timișoara

Din cele însușite la curs am înțeles că principala sarcină a bibliotecarului este de a duce munca de lămurire în rândurile cititorilor pentru răspândirea cât mai largă a cărților, axându-și activitatea pe sarcinile economice și politice curente ale construirii socialismului.

Iată câteva din metodele învățate la curs pe care le voi folosi, de pildă, în combaterea superstițiilor.

Voi organiza manifestări de masă pe această temă, dar voi căuta ca în prealabil să asigur cărțile corespunzătoare. În acest sens voi procura lucrările apărute în colecțiile „Știința pentru toți“, „Știința învinge“.

De asemenea îmi propun să organizez concursuri-ghicitoare în genul „Drumeții veseli“ cu temele: **O incursiune în lumea științei, Să cunoaștem fenomenele naturii așa cum sînt, O călătorie în spațiul interplanetar**, luînd ca model lecțiile de aplicație practică care s-au predat la cursul nostru.

Mai proiectez consfătuiri cu cititorii la care vor fi invitați cercetătorii de la secția de științe naturale de la muzeul regional Timișoara, apoi o expoziție la care voi folosi în primul rînd albumul **Originea și evoluția omului** editat sub îngrijirea S.R.S.C. În ce privește pe cititorii copii voi organiza pentru ei un ciclu de manifestări sub denumirea de **Călătorie prin împărăția naturii**, alegînd teme ca: **Uriași și pitici din lumea animală și lumea vegetală, Fauna și flora țării noastre, Monumentele naturii de pe teritoriul țării noastre** (cum sînt: ghețarul fosil de la Scărișoara, Delta Dunării etc.).

În organizarea acestor manifestări mă voi strădui să folosesc cunoștințele teoretice și aplicațiile practice cu care m-am îmbogățit după frecventarea cursului de la Craiova.

Pe marginea cursurilor de perfecționare a cadrelor de bibliotecari universitari

PAUL CARAVIA
biblioteca Institutului de
Arhitectură „Ion Mincu“
București

Am să încep printr-o mărturisire chiar cu riscul de a întîmpina nedumerirea multora dintre colegii bibliotecari. Și anume: cursurile de perfecționare a cadrelor de bibliotecari universitari din vara aceasta au avut darul să ordoneze cunoștințele empirice cîștigate prin exercitarea profesiei de bibliotecar și să releve sensul acestei munci în cadrul revoluției culturale din țara noastră. Totodată au reușit să cuprindă într-o viziune de ansamblu multiple aspecte ale activității bibliotecii, con-

vingându-ne de finalitatea creatoare și pedagogică a îndeletnicirii noastre, ridicând prestigiul profesiei în proprii noștri ochi. Am înțeles că nu sînt funcționar, ci educator, propagandist.

Programa analitică a cursului a fost pe măsura scopului urmărit. S-au resimțit însă unele lacune mai mult de ordin metodic. În general trebuie menținută prioritatea aplicațiilor, fără a dăuna cunoștințelor teoretice. Dat fiind că noi avem nevoie de o cultură bibliologică, ar fi fost bine să se găsească mijlocul de a asigura citirea de către cursanți a literaturii de specialitate, depășindu-se astfel stadiul „minimurilor”. Aceasta reclamă lărgirea substanțială a activității editoriale.

Nu este cazul să se subestimeze disciplina de **Istorie a scrisului și cărții**, interesantă prin aceea că ne fixează obirșia îndeletnicirii noastre, evoluția ei și ținînd seama de interpretarea marxist-leninistă semnificația și rolul ei în cadrul fenomenului de cultură.

Deși în timpul școlii, totul a concurat la formarea convingerii că disciplinele de bază sînt: „Catalogarea” și „Clasificarea”, eu mi-aș permite să susțin, că ponderea în procesul de școlarizare e firească să cadă pe cursurile de „**Bibliografie**” și „**Conducerea bibliotecilor**”. De ce? Fiindcă esențialul în munca cu cartea începe abia după operațiunea de organizare a fondului, ceea ce reclamă competență, inițiativă creatoare, tact psihologic și pedagogic, principialitate și promptitudine.

Materialul predat la disciplina de „Conducere” ne-a convins de aceste lucruri; totuși cursul trebuie îmbunătățit în sensul de a deveni mai dens și mai configurat ca obiect și metode. El trebuie să ne formeze logica profesională și să ne înarmeze cu metodologia specifică.

Cursurile de **Istoria bibliografiei** și de **Bibliografie generală** au suferit primul de lipsă de interpretare și celălalt de insuficientă sistematizare. Am fi dorit să înțelegem corelația dintre titlurile de bibliografii și determinantele sale social-culturale. Am învățat tehnica bibliografică, dar am

fi dorit să se insiste mai mult asupra modului de a gîndi și de a aborda bibliografic un subiect, o temă. Cursurile de **Catalogare și Clasificare** au reușit să împlinească un gol resimțit în munca noastră. Necunoașterea principiilor de întocmire și utilizare a cataloagelor și lipsa de familiarizare cu clasificarea fondurilor, paralizează orice întreprindere metodică pe linia îndrumării cititorului. Este bine ca aplicațiunile în comun a celor două operațiuni să capete atenția cuvenită, aceasta contribuind la înlăturarea așa-zisei monospecializări care în munca de bibliotecă restrînge inițiativa și duce la birocratism îngust.

Cursul de **Marxism-leninism** a fost convingător și rodnic, iar seminariile au subliniat necesitatea ca bibliotecarii să urmeze cursurile învățămîntului politic din cadrul institutelor în care funcționează.

Lucrarea bibliografică pe care a trebuit să o întocmesc a fost un mijloc eficient de a mă pune în contact nemijlocit cu problemele bibliografiei, fiind o experiență de bun augur.

Cursurile au fost ținute cu competență, iar unele chiar cu pasiune, fapt care a stîrnit admirația noastră față de colegii noștri lectori.

Personal am înțeles ca învățămintele de la cursul de perfecționare să nu rămînă în caietele de notițe. Pentru aceasta, odată revenit la locul meu de muncă, am făcut conducerii bibliotecii noastre o serie de propuneri, care vor intra în planul de muncă pe ultimul semestru.

Astfel, pornind de la constatarea că biblioteca noastră îndeplinește condițiile de a face saltul calitativ pentru a deveni cu adevărat o bibliotecă documentară, am propus să se reorganizeze și să se extindă activitatea bibliografică și de îndrumare a cititorilor; vom întocmi catalogul procesului de învățămînt, catalogul bio-bibliografic al cadrelor didactice, vom întocmi bibliografii absolute necesare educației studenților, îmbogățind mijloacele de propagandă a cărții, sprijinind catedrele și cercurile științifice, etc.

Planul nostru de muncă

FLORICA MIULESCU

bibliotecară la biblioteca școlii medii nr. 3, Craiova

Grija care frământă pe bibliotecarul școlar la începerea școlii — este desigur și alcătuirea planului de muncă. La baza întocmirii lui stă planul de muncă al școlii, bazat pe documentele de stat și partid cu privire la învățământ, instrucțiunile Ministerului Învățământului și Culturii și al Comitetului Central al U.T.M.

Pentru anul școlar 1959/1960 școala noastră cuprinde clasele I—XI, având și o secție serală și o clasă a VIII a școlii de gospodărie. Planul de muncă va trebui să țină seama de toate acestea și să satisfacă cerințele celor circa 1500—1600 elevi.

Pentru ca absolvenții școlii noastre să poată urma cu succes școlile profesionale și tehnice, instituțiile de învățământ superior, școala, trebuie să le asigure cunoștințe temeinice, izvorite dintr-un învățământ de calitate, cu un aspect multilateral, având o orientare științifică și practică asupra lumii.

Pentru realizarea unui învățământ realist-științific și politehnic, alături de muzeu, laboratoarele de fizică și chimie, lotul școlar, atelierele de tâmplărie și lăcătușerie, biblioteca în școala noastră, ocupă un loc important și de răspundere, este ca o roțiță în mașina complexă a școlii.

În planul de muncă pe anul 1959/60 ca sarcini de bază am prevăzut: 1) sprijinirea procesului de învățământ pentru lărgirea cunoștințelor și adâncirea noțiunilor; 2) sprijinirea activității din afara clasei; 3) acordarea unei atenții deosebite cercurilor și concursurilor („Iubiți cartea“, Olimpiade, cercuri literare, tehnice, artistice); 4) contribuții la educarea comunistă și la formarea cetățenească a elevilor.

Pentru realizarea acestor sarcini, biblioteca școlară este datoare să corespundă cit

mai mult profilului ei, de bibliotecă a unei școli de cultură generală. La baza achiziționării, fondului de cărți au stat și stau lucrările social-politice, cărțile necesare programei de învățământ atât pentru școala elementară, cit și pentru secțiile umanistică și reală, necesare tuturor disciplinelor predate în școală, adică cărți de programă și auxiliare programei ca: literatură română clasică și contemporană, rusă și sovietică, cărți de știință și tehnică necesare politehnizării învățământului, cărți pentru activitatea pionierească și U.T.M., cărți pentru copii, cărți de pedagogie pentru cadrele didactice.

Biblioteca școlii noastre a reușit să capete un profil aproape corespunzător, mai ales în ultimii 2 ani, datorită bogatei activități a editurilor noastre, care au reeditat o mare parte din clasici și au tipărit operele scriitorilor care oglindesc construirea socialismului în țara noastră. O cercetare continuă a librăriilor și a celorlalte mijloace de informare a făcut posibilă umplerea unor goluri în profilul ei, goluri pe care adesea le-am completat prin împrumutul făcut de biblioteca centrală regională.

Dar legată de achiziționarea cărților din profilul școlii stă și cantitatea. La o școală cu peste 1500 de elevi, cu 4—5—6 clase paralele la clasele învățământului mediu, adică la peste 150 elevi, într-o serie — numărul de exemplare trebuie să fie suficient. Pentru completarea fondului, biblioteca dispune de 15.000 lei, sumă pentru care am încheiat contract cu C.L.D.C.

Și tot în acest capitol trebuie pusă și problema achiziționării de cărți prin anticariatul de stat. Am făcut-o în cazurile când operele cerute de programă nu se reeditează sau aveam desperecheri în volumele operelor. Biblioteca școlară se mai completează

prin ziarele și revistele la care școala are abonamente. Abonamentele sînt făcute pe un an și aparțin tuturor domeniilor: politic, literar, științific, pedagogic, sportiv și pionieresc.

Nu am neglijat procurarea cărților de tehnică și metodică bibliotecară ca și revistele de specialitate. Fără ele bibliotecarul nu poate pași înainte și va avea o muncă dezorganizată.

Și în sfîrșit o atenție deosebită am acordat bibliografiei concursului „Iubiți cartea”. Cărțile recomandate în cele 3 liste obligatorii — publicate în vara aceasta — vor trebui să se găsească în număr suficient, pentru ca elevii noștri care vor concura să le poată citi și trece cu succes concursul.

Capitolul II din plan se ocupă cu cifrele de plan rezultate din obligativitatea de normă a bibliotecarului. Cifrele stabilite de Ministerul Învățămîntului și Culturii se referă la procentul de elevi înscrși din elevii școlii și la numărul de cărți citite de elevi, care sînt de 75% și 85%. Ele au fost judicios elaborate de Minister, ținînd seama de nevoia de lectură crescîndă a elevilor mari, de situația la învățătură a unora din ei și de faptul că mulți dintre ei, au biblioteci personale.

În anul școlar 1958/959 am realizat cifrele următoare: 87% pentru clasele școlii de 7 ani, 86% pentru clasele școlii medii. Un deficit pe care biblioteca îl înregistrează mereu este la clasele secției serale. Învățămîntul seral a realizat în 1958/959 numai 43% cu toată munca de lămurire dusă atît personal cît și prin diriginți și profesori.

În anul 1958/959 elevii școlii noastre au citit în medie 1150 cărți. Dacă lucrurile s-ar petrece în felul acesta, lectura lor ar fi mulțumitoare. Desigur, ne preocupă și organizarea unei lecturi mai calitative.

Partea alarmantă pentru bibliotecarul școlar devine însă lectura exagerată, a elevului, care nu-l mai ajută la procesul de învățămînt pe care el îi neglijează. Rezultatul unei astfel de lecturi este negativ în

cel mai fericit caz, soldîndu-se cu o scădere a situației la învățătură, care nu-l mai menține decît pe linia unui elev cu situație de trecere. Pentru a evita asemenea cazuri am încercat să țin o evidență a circulației dintre procesul de învățămînt și lectură — pe clase — deși școala avînd un număr prea mare de clase (48) nu am reușit decît parțial. Totuși mi-am propus să am o evidență a foștilor corigenți și repetenți pe școală, să fac o notare pe fișa lor din acest an și să dozez și să cercetez îndeaproape lectura lor.

Asupra elevilor cu lectura exagerată, peste 50—100—150 cărți, am discutat cu profesorii lor, cu diriginții și chiar cu părinții, sistîndu-le lectura și lăsînd ca acasă să fie controlați din ce sursă își procură apoi cărțile. Prin fișa-anchetă pe care am făcut-o la unele clase — căutăm informări și asupra surselor lor de lectură, pentru ca eventual să le putem controla fișa și să ne dăm seama ce fel de lectură face elevul. Voi ține ca în anul școlar 1959—60 lectura să fie mai calitativă, mai puțin cantitativă, mai axată pe programă, mai organizată cu sprijinul cadrelor de specialitate. O citire de peste 25—30 cărți pentru clasele medii prezintă dezavantaje în procesul de învățămînt, afară de cazul că multe din cărțile împrumutate îi vor servi pentru extragere de citate, citire de fragmente, capitole sau articole speciale din cărțile de critică, istorie literară sau reviste, sau în cazul că elevul este dotat cu excepționale calități în muncă.

Desigur că acest control nu este ușor de făcut la o școală cu un număr prea mare de elevi și clase, dar printr-o împărțire a claselor între cei 2 bibliotecari (dacă sînt 2 posturi) și prin notarea de pe fișă se poate măcar parțial face acest lucru, prețios procesului instructiv-educativ urmărit de întregul aparat educativ al școlii.

Vorbind de măsurile de popularizare a cărții — anul acesta — în școala noastră ca și în celelalte — se pune problema popularizării bibliotecii printre elevii claselor VIII-a a căror structură va fi formată în majoritate de elevii-fii de colec-

tiviști — veniți din mediul rural și care este știut că sînt mult mai timizi și trebuie apropiați de bibliotecă. În acest scop ea va fi deschisă toată ziua și se va organiza o vitrină cu cărți noi și pe teme. Popularizarea bibliotecii și îndemnul spre lectură se vor face chiar în primele zile, ținînd seama că numărul mare de înscriși se face în trimestrul I, cînd elevul trebuie deprins cu lectura de la începutul anului, și trebuie să citească mai mult în trimestrul I și II, cînd nu intervin sintezele, îndreptarea situației la învățatură, examenele.

Un mijloc de a cîștiga și mai ales de a ține cititorii, este buna deservire. Catalogele pe materii, dar mai ales pe teme, interesează pe elevi, ori de cîte ori au de făcut lucrări la limba romînă, sau pentru cercurile de specialitate. Pentru lucrările de limba romînă am făcut fișe analitice ale tuturor articolelor cuprinse în lucrările de critică literară, intercalîndu-le în fișier la subdiviziunea 8R.09 la autorul respectiv și pregătesc pentru anul 1959/60 un catalog tematic cu materialele extrase din revistele de specialitate. Voi face fișe pentru teme care le cunosc că sînt mai frecvente ca de exemplu: Atomul în slujba vieții, Călătorie în cosmos, Omul transformator al planetei, Lupta pentru pace, Despre revizionism, Transformarea socialistă a agriculturii, Chipul omului nou în literatură, Oameni de artă și știință în slujba progresului etc.

Pentru o mai bună coordonare a muncii în școala noastră voi lua legătura cu profesorii și diriginții pentru a întocmi pe măsura posibilităților liste bibliografice ale temelor pe care și le planifică în cursul anului, spre a nu se întimpla ca biblioteca, la cererea elevilor să nu le poată indica materialul necesar documentării. Voi întocmi aceste liste în colaborare cu biblioteca regională, pentru ca munca să fie împărțită și bibliografia să deservească ambele biblioteci.

Între măsurile de popularizare a cărții vitrina joacă un rol important. Afară de cărțile expuse în grup ca „noutăți” sau cele „Ce să citim azi” voi încerca expunerea

unei singure cărți de actualitate, întrebunțînd extrase semnificative din ea, citate ale criticilor și presa care vorbește despre apariția ei.

În planul de muncă manifestările de masă sînt prevăzute pe clase, luînd în considerație metodele cele mai eficace, după vîrstă. Astfel pentru clasele I—IV se vor organiza 4 seri de basm pe an, 4 citiri în colectiv pe lună, un concurs anual pentru titlul „cel mai bun povestitor”; pentru clasele V—VII — trei recenzii pe trimestru; referate asupra cărților de știință popularizată, trei pe trimestru; consfătuiri cu cititorii — una pe trimestru; pentru clasele VIII—XI — consfătuiri cu cititorii — 2 pe an; consfătuiri cu părinții — una pe an; un concurs „Cine știe cîștigă” (știință, industria socialistă); seri de întrebări și răspunsuri și recenzii din bibliografia concursului „Iubiți cartea”.

În cadrul manifestărilor cu cartea voi acorda toată atenția concursului „Iubiți cartea”. Pentru buna lui desfășurare voi lua măsuri ca să se facă recenzii în clasă asupra cărților recomandate în listele obligatorii și să se discute în colectiv, pentru ca discuțiile pe grupe să fie pregătite mai serios și concursul să nu fie ceva formal, îngreunător al muncii, ci ceva care aduce folos. Chiar de la începutul anului, în colaborare cu organizația U.T.M. și diriginții se va face o planificare în acest sens.

Din manifestările de masă cu cartea vor fi alese cele care slujesc mai bine școala, care nu cer prea mult timp și nu supraîncarcă pe elevi în procesul de învățămînt. Acestea vor fi programate ca și în anul trecut de comun acord cu profesorii de specialități sau diriginții, tocmai pentru evitarea supraîncercării.

În afară de activitățile planificate de bibliotecă în mod special, prin concursul pe care ea îl dă oricărei manifestări din școală, ca servirea și indicarea materialului, biblioteca intră în mecanismul de ajutorare a procesului de educație din școală și din afara școlii.

SPRIJIN LARG ÎNVĂȚĂMÎNTULUI DE PARTID

Se deschide un nou an în învățămîntul de partid. Mii de membri și candidați de partid, oameni ai muncii care nu sînt membri de partid se pregătesc să studieze în învățămîntul de partid și individual operele lui Marx, Engels, Lenin, hotărîrile și directivele Partidului Muncitoresc Român.

Inceperea unui nou an în învățămîntul de partid pune noi și importante sarcini și în fața lucrătorilor din biblioteci. Sub îndrumarea organelor și organizațiilor de partid, bibliotecarii au datoria de a aduce o contribuție importantă la buna pregătire a celor ce urmează diferitele forme ale învățămîntului de partid. Chezășia succesului în această direcție constă în asigurarea unei activități permanente, bine organizate.

Prima sarcină a bibliotecarilor este de a procura și a pune la îndemîna celor interesați materialul bibliografic indicat. Trebuie să relevăm aci inițiativa bibliotecii regionale din Bacău, care în cursul trimestrului III al acestui an, pentru a asigura o bună aprovizionare cu cărți necesare, învățămîntului de partid, a luat legătura cu cabinetul de partid. În afară de aceasta bibliotecarii trebuie să acorde o atenție permanentă în urmărirea și procurarea tuturor publicațiilor apărute în timpul anului, indicate în bibliografia învățămîntului de partid.

Odată cu procurarea acestor materiale, bibliotecarii au datoria de a se îngriji de rapida punere a lor în circulație. Bine procedează biblioteca regională din Iași care prelucrează în minim de timp, în primul rînd cărțile social-politice destinate învățămîntului de partid, care sînt astfel puse în scurtă vreme de la sosirea lor în bibliotecă la dispoziția cititorilor.

Ajutorarea cursanților diferitelor forme ale învățămîntului de partid nu se rezumă însă numai la procurarea materialului bibliografic.

Expoziția de cărți — accesibilă oricărei biblioteci — este o cale eficace pentru a face cunoscute unui grup larg de cursanți cărțile necesare aprofundării unei teme. Expozițiile se pot organiza, în funcție de profilul diferitelor forme ale învățămîntului de partid. Astfel, la o anumită dată, se poate amenaja o expoziție consacrată istoriei Partidului Muncitoresc Român, în altă dată o expoziție destinată celor care studiază istoria P.C.U.S. Este bine ca expozițiile — larg popularizate în rîndul categoriilor respective de cititori — să fie însoțite de expuneri bibliografice care să explice celor prezenți, conținutul cărților expuse.

În ansamblul manifestărilor de masă inițiate de biblioteci, cartea social-politică, nu ocupă încă locul cuvenit. Sprijinirea învățămîntului de partid, puternic impuls în activitatea bibliotecară de popularizare a cărții social-politice, oferă un bun prilej pentru lichidarea acestei deficiențe.

Ținînd seama de cerințele învățămîntului de partid, lucrătorii bibliotecilor noastre pot prevedea în planul de muncă organizarea periodică a unor manifestări de masă variate. Pot fi folosite astfel expunerile bibliografice. Ca și expozițiile de cărți, acestea pot fi organizate pentru anumite grupe de cursanți. Așa, de pildă, în funcție de planul de învățămînt al unei anumite forme ale învățămîntului de partid, bibliotecarii vor trece în planul de muncă organizarea unor expuneri bibliografice privind temele ce urmează a fi studiate de cursanți. Să presupunem, de pildă, că la data de 26 noiembrie, cei înscriși la cursul de studiere a istoriei P.C.U.S. vor avea de dezbătut o anumită perioadă din istoria P.C.U.S. Pe baza bibliografiei recomandate cursanților, întregită eventual cu anumite materiale apărute în presă, bibliotecarii vor putea iniția, înainte cu o săptămînă sau 10 zile o expunere bibliografică în legătură cu tema respectivă.

La fel se va putea proceda și pentru organizarea altor manifestări de masă, ca, de pildă, consfătuirea cu cititorii, care poate fi axată în jurul unei anumite cărți, care prezintă un interes deosebit sau în jurul unei teme.

Pe lângă cărțile de literatură politică se mai pot recomanda și cărți literare, pentru a întregi tema studiată. Astfel pentru cei ce studiază istoria P.M.R. la tema privind P.C.R. organizatorul și conducătorul luptei pentru răsturnarea dictaturii fasciste-antonesciene și întoarcerea armelor împotriva cotropitorilor hitleriști, se va putea organiza o consfătuire în jurul unor cărți literare ca: **Pe muche de cuțit** de M. Beniuc, **Șoseaua Nordului** de E. Barbu, **Tinerete fără tinerețe** de I. Istrati ș. a.

Munca bibliografică poate oferi de asemenea un ajutor esențial cursanților diferitelor forme de învățămînt de partid.

Orice bibliotecă poate întocmi liste bibliografice care să anunțe cărțile recent achiziționate sau aflate în bibliotecă. Astfel se poate întocmi o listă bibliografică de recomandare cu titlul: **În ajutorul celor care studiază filozofia marxistă**; altă listă va putea fi intitulată: **În ajutorul celor care studiază istoria P.M.R.**

S-a arătat mai sus rolul cărții literare în sprijinirea învățămîntului de partid. Ținînd seama de acest lucru bibliotecile pot întocmi îndrumătoare bibliografice pe teme care să cuprindă cărți literare ce tratează tema respectivă.

Trebuie să amintim aci și fișierele bibliografice pe probleme. Asemenea fișiere, completate cu materialele ajutătoare în domeniul respectiv ar trebui întocmite în tot mai multe biblioteci.

Sprijinul bibliotecarilor poate fi resimțit și în direcția bunei organizări a studiului individual. Există numeroase lucrări care pot ajuta cursanților în această privință. Ar fi bine dacă pe baza unor asemenea lucrări s-ar organiza în biblioteci vitrine speciale **Cum să studiem individual** sau consultații pe această temă.

Sprijinirea cursanților care frecventează învățămîntul de partid trebuie să constituie una din preocupările principale ale muncii de împrumut.

Deservirea operativă și competență a acestora necesită o bună cunoaștere a lor din partea celor care lucrează la secția de împrumut. De aceea ar fi bine dacă lucrătorii acestei secții, vor menționa pe fișa fiecărui cursant forma de învățămînt frecventată. Avantajele evidenței cursanților sînt multiple: se asigură astfel o îndrumare diferențiată, o completare cît mai rațională a fondurilor de cărți, se poate asigura mobilizarea în cazul unei manifestări de masă, se pot trimite anunțuri acasă în legătură cu cărțile achiziționate, care pot interesa pe cititorul respectiv, ș.a.m.d.

Desășurarea unei munci rodnice la secția de împrumut impune punerea la îndemîna cititorilor a unor instrumente de orientare a lecturii, de ușurare a depistării materialului căutat. Iată de ce, la secția de împrumut trebuie să fie prezente în permanență materiale bibliografice, rafturi ajutătoare, etc.

Sprijinirea prin toate formele a învățămîntului de partid este o sarcină de seamă a tuturor bibliotecilor de la orașe și sate. Bibliotecilor regionale și raionale le revine în această privință o mare răspundere. Ele au datoria de a orienta activitatea bibliotecilor asupra formelor celor mai bune care pot fi folosite în acțiunea de sprijinire a învățămîntului de partid. Ar trebui urmată pilda bibliotecii regionale din Iași, care a întocmit un material metodic destinat bibliotecilor de la sate pentru orientarea acestora asupra muncii de răspundere a cărții de literatură politică, punîndu-se un accent deosebit în direcția sprijinirii învățămîntului de partid.

Bine înțeles că, așa cum se arăta la începutul articolului, întreaga activitate desfășurată în sprijinul învățămîntului de partid, trebuie dusă sub directa îndrumare a organelor și a organizațiilor de partid. Începînd de la procurarea cărților și pînă

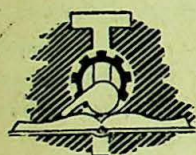
la organizarea manifestărilor de masă, destinate popularizării acestor cărți, bibliotecarii trebuie să ceară în permanență ajutorul partidului.

Pentru asigurarea unui conținut cit mai înalt al manifestărilor de masă, pe care le vor iniția, bibliotecarii trebuie să apeleze la ajutorul propagandiștilor și agitatorilor, al cadrelor celor mai competente să poată ilustra tema ce va fi înfățișată în fața cursanților. Cu sprijinul organelor și organizațiilor de partid, bibliotecarii vor preceda la organizarea unor asemenea mani-

festări nu numai în incinta localului bibliotecii, dar și în afara lui, în diferite instituții și întreprinderi. De asemenea pe baza acestui sprijin, bibliotecarii pot desfășura o largă acțiune de popularizare, astfel ca fiecare cursant să știe că biblioteca îl poate ajuta în studiul lui.

Aplicând în viață îndrumările de mai sus, îmbogățindu-le cu metode izvorite din propria lor experiență, bibliotecarii vor reuși să aducă un aport ce se va reflecta în creșterea simțitoare a circulației cărții de literatură politică.

Cartea în sprijinul producției

CALEA DOCU DOCUMENTĂRII TEHNICE

Creat în anul 1949, Institutul de Documentare Tehnică a desfășurat în acest deceniu o activitate prodigioasă în domeniul propagandei tehnico-industriale. Oglinda acestei activități o constituie expoziția **Documentarea tehnică**, factor important în introducerea tehnicii noi, organizată de I.D.T. în cursul lunii septembrie a. c.

Este cunoscut faptul că, pentru a ușura munca de documentare tehnică, Institutul de Documentare Tehnică, editează o serie de materiale bibliografice și de sinteză care sînt puse la dispoziția tuturor celor interesați. În centrul expoziției un stand informează vizitatorii asupra acestor publicații. Luăm astfel cunoștință cu buletinele de Documentare tehnică, Noutăți tehnice, Documentare nucleară și cu toate numeroasele publicații editate de I.D.T. Un alt panou ne arată bilanțul activității editoriale a Institutului de Documentare Teh-

nică. Reiese astfel că în perioada 1949/1959, I.D.T. ul a întocmit și difuzat: 127 numere **Documentare tehnică** în care s-au prezentat 150.000 diferite lucrări tehnice; 60 numere **Noutăți în tehnică**; 600.000 fișe documentare într-un tiraj total de 27.000.000 exemplare; 25.682 cercetări bibliografice și referate pe diferite teme; 432 studii documentare de sinteză; 240 volume **Progrese** pentru 24 ramuri industriale; 4982 numere de **Reviste sovietice** traduse și **Caiete selective** cuprinzînd circa 40.000 articole; 629 culegeri de material documentar pe teme date; 515.677 pagini articole și diverse documentații traduse la cererea întreprinderilor; 13.871 pagini de informări pe probleme de producție ale uzinelor; 318 Călăuze pentru muncitori; 419 caiete **În ajutorul muncitorilor și măștrilor** pentru 13 ramuri de producție; 1340 îndrumări tehnice pentru muncitori în 25

meserii; 831 numere Caiete cu fișe S. E. cuprinzând 18.000 de inovații din 18 ramuri industriale; 724 lucrări Din experiența uzinelor noastre și Din experiența agriculturii noastre socialiste.

Demn de relevat este faptul că în deceniul care s-a scurs, I.D.T.-ul și-a lărgit continuu sfera de activitate îmbrățișând an de an documentarea în tot mai multe sectoare ale economiei naționale. Astfel, dacă în 1949 se traduceau doar un număr de trei reviste, astăzi apar un număr de 53 de reviste și caiete selective cuprinzând traduceri din reviste de specialitate din diverse domenii. Graficele ne indică că dacă în 1952 se tipăreau îndrumări tehnice pentru muncitori din 8 meserii, în 1959 se tipăresc 204 îndrumătoare pentru 25 de meserii. Dacă în 1953 din schimburile de experiență interuzinale apăreau 60 de lucrări, în 1959 numărul acestora a sporit la 132. În 1954 culegerile de material documentar pe teme date cuprindeau 83 teme, pentru ca astăzi acestea să îmbrățișeze 136 de teme. O creștere simțitoare se vede și la studiile de sinteză care au crescut de la 13 în 1951 la 72 în 1959, etc.

Bogatul material tehnico-documentar apărut prin grija I.D.T.-ului este larg difuzat în întreaga țară, bucurându-se de o largă apreciere din partea inginerilor, tehnicienilor și muncitorilor. Mărturie grăitoare a acestui lucru sînt scrisorile de mulțumire

expuse, venite din întreaga țară. Reprezentanți ai uzinelor „Gheorghe Dimitrov“-Arad, „Steagul Roșu“ și „Ernst Thälmann“-Orașul Stalin, „Infrățirea“-Oradea, I.I.S. „8 Mai“-Mediaș, „Timpuri Noi“-București, și alte numeroase fabrici și uzine își exprimă mulțumirea pentru ajutorul primit din partea Institutului de Documentare Tehnică, arătînd modul în care materialele expuse au fost folosite pentru perfecționarea continuă a utilajului, pentru introducerea tehnicii noi. În scrisoarea de mulțumire venită din partea uzinelor „Ernst Thälmann“ din Orașul Stalin, se arată că: „Mii de cărți și articole din reviste ne-au ajutat să ridicăm nivelul tehnic și de turnare, forjare și tratament termic la acela al țării cu industrie dezvoltată. Astfel, numai din aplicarea procedului de turnare în forme-coji, despre care am luat cunoștință din literatura pusă la dispoziție de către I.D.T. s-au putut realiza economii de 80.000 de lei în primul an de aplicare. Articolele lui V. I. Korotkov și ale lui I. A. Spektrova, publicate în revista „Turnătoriile“ (traducere din revista sovietică „Litunoia Proizvodstv“) au constituit baza de plecare la introducerea acestei metode în uzina noastră“. Tenei Desideriu, Laureat al Premiului de Stat, inginer șef al uzinelor „Tehnofrig“-Cluj, menționează în scrisoarea sa, că „...Documentarea tehnico-economică pusă la dispoziția noastră de I.D.T. ne-a ajutat

Standul de reviste tehnice din cadrul expoziției organizată de I. D. T.

mult în ridicarea tehnicității și economice-tății tinerei noastre uzine, creație a regimului de democrație populară”, iar Gheorghe Bileica, președintele G.A.C. „Olga Bancic” din comuna Palazul Mare, regiunea Constanța, zugerând succesele gospodăriei colective în anii din urmă subliniază că „...la obținerea acestor importante realizări ne-au fost de cel mai mare folos indicațiile cuprinse în materialele documentare primite de la I.D.T.”.

Dar dovada cea mai elocventă a roadelor activității desfășurate de I.D.T. sînt nenumăratele exponate create pe baza documentației I.D.T.-ului. Vizitarea expoziției ne arată că nu există sector din economie în care documentația tehnico-industrială furnizată de I.D.T. să nu se fi reflectat în îmbunătățirea procesului tehnologic, în introducerea tehnicii avansate.

Să luăm numai cîteva exemple. La Trus-tul de extracție Pitești s-a introdus exploatarea simultană a 2 straturi de fier din aceeași sondă. Din notița explicativă aflăm că metoda a fost introdusă datorită aplicării îndrumărilor cuprinse în unele lucrări ale lui Muraviev și Krelov, precum și în caietul selectiv **Explorarea și prelucrarea petrolului**. Introducerea bolțarilor de tip Sălaj la susținerea lucrărilor miniere de

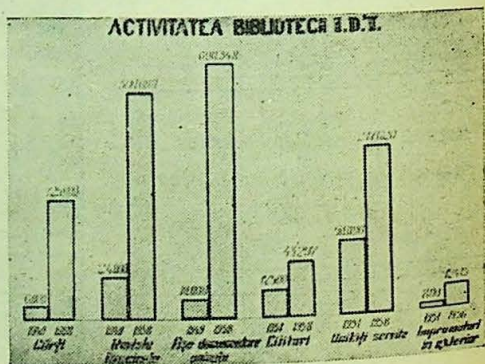
către exploatarea minieră Doicești și Cîmpulung, a fost posibilă datorită aplicării indicațiilor cuprinse în lucrarea **Susținerea cu prefabricate a galeriilor de pregătire din minele de lignit** apărută în colecția **Din experiența uzinelor noastre**. La construirea de către uzinele „I. C. Frimu”-Sinaia, a pom-pelor de injecție a contribuit în mare măsură și punerea în practică a celor indicate în cercetările bibliografice privind această temă, furnizate de către I.D.T. Procurarea de către I.D.T. a unui studiu de sinteză cu titlul **Metode noi în uscarea pieilor** a contribuit ca uzinele „Kirov” din București și „Janos Herbak” din Cluj să introducă o instalație de uscare a pieilor sub tensiune pe plăci de sticlă, instalație care permite o creștere a productivității muncii cu cca. 30% și o creștere a randamentului de piele cu cca. 8—10%.

La obținerea acestor succese a adus un aport și biblioteca institutului a cărei activitate este descrisă într-un panou aparte al expoziției. Aflăm astfel că numărul cărților a crescut de la 6000 în 1949 la 125.000 în 1959, al revistelor și fasciculelor în aceeași perioadă de la 24.000 la 500.000, iar al fișelor documentare unicate de la 100.000 la 696.348. În perioada 1951/1958 numărul cititorilor a crescut, de la 17.500 la 43.297, al cărților și revistelor eliberate de la 50.096 la 217.620, iar al împrumuturilor în exterior de la 800 la 12.415.

Vizitarea expoziției arată legăturile strînse ce există între I.D.T. și întreprinderile, fabricile și uzinele din țară. Este elocvent faptul că de la 530 de unități în 1949, astăzi I.D.T.-ul îndrumază 4404 unități.

Alături de legăturile vii cu întreprinderile, fabricile și uzinele din întreaga țară I.D.T.-ul face schimburi permanente cu 529 instituții din 35 țări. Biblioteca „V. I. Lenin” din Moscova, Biblioteca universității din Utah — din Statele Unite ale Americii, Institutul de informare științifică din Pekin, Institutul central de informare tehnică al industriei cărbunelui din Moscova, ș.a. iată numai cîteva din instituțiile cu care I.D.T.-ul întreține schimbul permanent de publicații.

Întreținând și dezvoltând pe drumul început, Institutul de Documentare Tehnică va continua să aducă și în viitor un aport important în introducerea și aplicarea pe o scară tot mai largă a cuceririlor științei înaintate.

Panou reprezentînd activitatea bibliotecii

FIECARE MUNCITOR UN CITITOR

Din rîndul muncitorilor de la uzina de utilaj petrolifer „1 Mai“ din Ploești, a pornit, în luna mai a.c., o frumoasă inițiativă în ceea ce privește intensificarea muncii cu cartea în vederea atragerii unui număr cit mai mare de muncitori către carte și bibliotecă.

În cadrul unei ședințe, organizată de Comitetul de întreprindere al uzinei, în care s-a analizat activitatea cultural-educativă desfășurată în primele luni ale acestui an, constatîndu-se în munca cu cartea deficiențe serioase, muncitorul Lazăr Aurică, fruntaș în producție și organizator al grupei a 12-a sindicală din secția uzinaj 2, a lansat o chemare către toate grupele sindicale, bibliotecii și cititori, pentru organizarea unei largi întreceri sub lozincă „Fiecare muncitor un cititor“. Această chemare a stîrnit un viu entuziasm. Organizații de grupă sindicală, delegații culturali și bibliotecarii și-au luat angajamentul și au făcut propuneri concrete pentru sprijinirea inițiativei grupei a 12-a sindicală.

În uzina „1 Mai“ funcționează pe lângă biblioteca clubului, dotată cu un bogat fond de cărți de circa 14.000 volume, 14 biblioteci mobile de secții, la locul de producție, majoritatea activînd pe lângă colțurile roșii.

Întreaga atenție a bibliotecii clubului s-a concentrat către sprijinirea și îndrumarea bibliotecilor mobile, ele fiind factorul principal în această întrecere.

Prima grijă a fost împropătarea și îmbogățirea fondurilor de cărți al bibliotecilor mobile, căutîndu-se ca ele să fie cit mai legate de cerințele și preocupările cititorilor din secțiile respective.

S-au confecționat lozinci mobilizatoare cu texte ca: **Tovarășe, nu uita că sîntem în întrecere; Ce carte ai citit luna aceasta? Citește, învață, ridică-ți nivelul cultural;**

lozinci care au fost expuse în întreaga uzină.

Pentru o mai largă răspîndire a cărții s-a organizat o susținută agitație vizuală prin expoziții de cărți, panouri cu noutăți, vitrine, standuri la locul de muncă, metodă care îndeosebi a dat cele mai fructuoase rezultate. Așa de exemplu, la secția Turnătorie fontă, bibliotecarul Zamfir Stelian, muncitor, a amenajat la intrarea în secție standuri de cărți pe care le schimbă săptămînal. În prima săptămîină au fost difuzate peste 60 de volume, aproape fiecare muncitor împrumutînd cite o carte.

Dacă pînă nu de mult, lectura preferată a celor mai mulți dintre cititori era cartea de literatură, acum a început să fie tot mai mult solicitată și cartea tehnică și cea de știință. Iată de pildă muncitorii Alexandru Dumitru, fruntaș în producție și Pirvu Dumitru, frezori, în afară de alte cărți au citit lucrarea **Reglarea mașinilor cu roți dințate** de Emil Botez, care i-a ajutat la o mai bună mînuire a mașinii la care lucrează împreună, împărțînd și tovarășilor lor de muncă cele însușite din cartea citită.

Pe mulți muncitori cartea tehnică îi ajută la îmbunătățirea procesului de producție, sau la perfecționarea unor inovații care au adus economii mari uzinei. Dintre aceștia este maistrul cazangiu Iordăchescu Vasile, unul din cei mai buni cititori ai bibliotecii colțului roșu al secției cazangerie. Cărțile studiate, ca de exemplu, **Călăuza cazangiuului nituitor, Despre mecanizarea și automatizarea sectorului de muncă**, l-au ajutat să construiască un dispozitiv pentru confecționat grătare la instalația 4 L.D.

Un iubitor al cărții de știință este strungarul Badea Constantin. El manifestă un interes deosebit față de marile realizări ale științei sovietice în domeniul explorării spa-

Sala de împrumut a bibliotecii clubului

țului cosmic. De aceea, bibliotecarul Mitru Dumitru, responsabilul bibliotecii colțului roșu al secției uzinaj, i-a recomandat cărți ca **Satelitul artificial**, **Zborurile interplanetare** de A. Sternfeld și altele.

Obiectivul principal al întrecerii între bibliotecile de la uzina „1 Mai” fiind atragerea unui număr cât mai mare de cititori în centrul atenției responsabililor bibliotecilor mobile a stat în permanență preocuparea de a folosi cele mai eficace metode pentru dezvoltarea și stimularea gustului de citit al muncitorilor. Inițiative din cele mai frumoase au contribuit din plin la realizarea în mare măsură a acestui obiectiv. Printre acestea trebuie menționată organizarea **Colțului cititorului**, unde se face popularizarea celor mai buni cititori, precum și a cărților noi apărute. La colțul cititorului se scriu și articole despre mersul întrecerii și se afișează liste bibliografice îndeosebi pentru concursul „Iubiți cartea”. Un număr însemnat de cititori a realizat biblioteca colțului roșu a secției uzinaj, unde de la 25 cititori citi erau la începutul întrecerii, sînt în prezent 385 cititori și 395 cărți difuzate. Același lucru se poate spune și despre bibliotecile col-

țurilor roșii de la secțiile forjă, scularie, cazangerie și altele.

La propunerea și sub îndrumarea bibliotecii clubului uzinei, s-au pregătit diferite acțiuni de masă cu cartea: recenzii, seri literare, simpozioane asupra unor cărți ca **Mitrea** Coor de M. Sadoveanu, **Desculț** de Zaharia Stancu, **Moromeții** de M. Preda, **Setea** de Titus Popovici și altele, cărți care sînt acum mult solicitate de cititori. De mult succes s-au bucurat simpozioanele pe teme: **Să cunoaștem Viena**, orașul festivalului mondial al tineretului; **Călătorind prin U.R.S.S.**; **Poezii contemporane** cîntă 23 August și altele.

La clubul „1 Mai”, biblioteca a organizat două întâlniri cu cititorii, unde muncitorii Istrate Gh., Matache Mihai și Puiu Vasilica și-au spus părerea despre felul cum i-a ajutat cartea la locul de muncă și în viața lor.

O contribuție însemnată în popularizarea întrecerii au adus-o stația de radioamplificare și ziarul uzinal „Metalurgistul”. În cadrul emisiunii „Cîntarea Romîniei” s-au popularizat cărți din colecția „Patria noastră”, iar ziarul a publicat în paginile sale articole privind mersul întrecerii și rezultatele obținute, ca de exemplu, articolul **Prieteni ai cărții**, apărut la 8 septembrie a.c.

Incheierea primei etape a întrecerii la 23 August a prilejuit o largă ședință de analiză, în care s-au scos în evidență rezultatele obținute. Astfel numărul total al cititorilor a fost de 2315, numai prin colportaj la locul de muncă fiind înscrși 450 noi cititori. Impresionant este și numărul de cărți difuzate, care a înregistrat 11.575 volume. De relevant este faptul că întrecerea sub lozincă **Fiecare muncitor, un cititor** a dus la o colaborare strînsă între delegații culturali, organizatorii de grupă, comitetele de secții și bibliotecă, prestigiul acestora

(Continuare în pag. 42)

CHINA NOUĂ

OGLINDITĂ ÎN LITERATURĂ

Seară literară

016 (59)

La 1 octombrie marele popor chinez, sărbătorește 10 ani de la proclamarea Republicii Populare Chineze.

În cei zece ani care s-au scurs de la înțelarea războiului, Republica Populară Chineză a trecut prin transformări de o importanță istorică mondială. Bogatele resurse economice care odinioară se aflau în minile exploataților, se găsesc azi în minile poporului. Sub conducerea Partidului Comunist Chinez se dezvoltă, de asemenea, o vastă mișcare populară de renaștere cul-

turală în care cartea de literatură ocupă un loc de frunte.

Noua literatură chineză reprezintă oglindirea realistă a mărețului efort creator al poporului. În țara noastră în decursul ultimilor 10 ani au apărut în prezentarea celor mai buni traducători numeroase opere ale literaturii chineze, care înșășișează atât felul cum a trăit poporul înaintea revoluției, cât și epoca actuală a eliberării naționale și a refacerii țării pe baze noi socialiste.

Printre primii scriitori chinezi apăruiți în traducere românească a fost Lu Sin, cu nuvela *Dărnicie* tipărită în colecția „Cartea poporului” (E.S.P.L.A., 1949). Lu Sin este considerat ca întemeietorul literaturii realiste chineze, fiind supranumit „Gorki al Chinei”. Gânditor progresist și scriitor revoluționar, Lu Sin a trăit marile transformări ale poporului său din pragul acestui secol, începând cu prăbușirea imperiului, revoluția burghezo-democrată, întemeierea republicii și mișcarea din 4 mai 1919 care a fost prima manifestare a mișcării populare, antimperialiste și antifeudale. Autor de pamflete și studii literare, el a tradus intens pe clasicii marxism-leninismului, pe cei mai buni scriitori ai literaturii ruse și sovietice, iar în cadrul traducerilor din literatura universală a prezentat în limba chineză și creații din opera lui Mihail Sadoveanu.

După nuvela amintită la început și după povestirile *Satul natal* și *Povestea lui Ah Q* apărute de asemenea în ediții populare, E.S.P.L.A. a editat volumul *Povestiri* (Buc. 1955) de Lu Sin, scrise în diferite perioade ale activității sale literare. Ele prezintă fapte și oameni aparținând unor pături variate ale vechii societăți chineze. Scriitorul se apleacă cu multă înțelegere asupra celor desmoșteniți și asupriți, cum sint blîndul și bunul Ah Q din nuvela cu același nume, minunatul culi din povestirea *O întâmplare mărunță*, văduva San Si din *Mîine* sau bătrînul Liu-i din bucată *Un spectacol la țară*, tipuri caracteristice pentru cunoașterea adevăratelor calități ale poporului chinez. În același timp, apar în aceste povestiri oameni tipici pentru lumea veche ca, de pildă, Lin Vei-fu din *La cîrciumă*, Si-min din povestirea *Săpunul*, cinica A-țin din povestirea cu același nume sau filosoful mistic prezentat în persoana lui Lu-si din *Ruga pentru fericire*.

★

Un alt scriitor al generației vechi ale cărui creații oferă aspecte din viața de odinioară a poporului chinez este Lao Se. Volumul său *Ricșa* (Buc., E.S.P.L.A., 1958) conține un număr de opt nuvele. Prima care dă și titlul volumului povestește viața

lui Sian-tzi, un om dezorientat în viață, obsedat de ideea îmbogățirii și care în condițiile orînduirii burgheze, deși muncește din greu, nu va reuși niciodată să-și asigure o stare mai bună. În povestirile **Vis de primăvară** și **Crai nou** ne găsim în fața unor alte aspecte ale vechii societăți chineze, cînd fetele sărace erau împinse la cele mai grele umilințe ca să-și poată câștiga existența. În **Ce mi-a povestit Sun Bo-gun** scriitorul demască temeliile șubrede ale statului gomindanist. **Binefăcătoarea** este o altă navelă care ca și **Scrisoarea de acasă** înfierează egoismul și trufia unor femei cu mentalitate burgheză, a căror purtare este expresia moravurilor din vechea societate chineză.

Dar Lao Se a studiat în același timp masele și năzuințele lor în trezirea conștiinței patriotice, mai ales în rîndurile tineretului — problemă pe care o descrie în nouela intitulată **Frații**.

★

Lupta de eliberare a poporului chinez a găsit în scriitorii chinezi contemporani pe cei mai devotați cronicari. În cartea lui Huan Ai **Deceniul furtunos** (Buc. ESPLA, 1953) care este un fel de jurnal de război, se descrie perioada 1937/1947 cu principalele evenimente la care a participat însuși autorul. În centrul povestirii, ca erou principal, se află Van Tiao. Acesta este un intelectual mic-burghez care îmbrățișează cu sinceritate cauza partidului care-l educă și-l transformă în așa fel încît devine unul din cei mai bavi luptători în rîndurile armatei eliberatoare.

Multe pagini cuprind descrierea unor lupte de front, deplasările și marșurile grele pe care le execută ostașii. În timpul luptelor iau naștere cîtece patriotice care înflăcărează pe luptători, sporind elanul lor și ira împotriva cötropitorilor. Romanul mai este interesant și prin evocarea realistă a participării populației civile la acțiunile armatei regulate. Comandanți ca **Bo-cen** și alții sînt pilde de vitejie înscrise pentru totdeauna în amintirea poporului, iluștrînd înalte însușiri morale ale ostașului ridicat din mijlocul poporului.

Din seria operelor literare consacrate războiului de eliberare și operei de refacere care în multe regiuni au mers mîna în mîna, este și romanul-cronică **Fii și fiice** de Iuan Tzin și Cun Tziue (Buc. Editura tineretului 1954). Romanul amintește condițiile istorice în care a luat naștere Armata a opta de eliberare și povestește episoade strîns legate de existența acestei formațiuni militare. Acțiunea se petrece între 1937—1945, perioadă în care masele de oameni ai muncii, conduse de partid, au pus mîna pe arme ca să izgonească pe cötropitorii japonezi. Din rîndurile acestei armate se ridică elemente de frunte cum sînt instructorul Nui Da-șin care organizează pe partizanii din ținutul Boiandian, Tai cel oacheș, Gao Tum-er și alții, iar în contrast cu aceștia ne lovim de unele figuri respingătoare din tabăra dușmăni, de tipul comandantului japonez Cameita și trădătorii care roiesc în jurul lui de teapa lui Tzin-Gun, Go ciupitul și alții la fel.

★

Amploarea nemaipomenită a luptei de rezistență a poporului chinez împotriva cötropitorilor japonezi a inspirat și cartea scriitorilor Ma Fin și Si Jun **În munții Liulian** (Buc. ESPLA, 1954). Și aici este vorba tot de acțiunile eroice ale Armatei a opta. În provinciile Sansi și Suiuan ostașii acestei armate luptă cu năvălitorii în condiții din cele mai grele, dar totuși izbutesc să lovească pe inamic și după cîteva luni să elibereze unele orașe. Pătrunzînd în spatele inamicului ostașii diviziei 120 creează în provincia Suiuan o bază de operațiuni eficace, apărînd totodată puterea democratică ce fusese instalată între timp în raioanele eliberate.

Evocînd drumul glorios parcurs de forțele chineze, autorii relatează uimitoarele lor fapte de arme, insistînd asupra greutăților extenuante prin care au trebuit să treacă în cei opt ani de lupte. Romanul se încheie cu memorabilul eveniment al capitulării Japoniei, a doua zi după intervenția Uniunii Sovietice.

★

Luptei împotriva japonezilor i-a urmat lupta împotriva clicii fasciste a lui Cian Kai-și, care a încercat să reprime rezistența poporului față de năvălitori. În cartea sa **Zidul de bronz** (Buc. ESPLA, 1956), tînărul scriitor chinez Liu Tin care a participat la aceste lupte, descrie unele aspecte. Poporul condus de partid a ridicat drapelul unirii tuturor forțelor împotriva capitularzilor gomindaniști, formînd acel zid de bronz despre care Mao Tze-dun spunea: „Poporul, masele de multe milioane ale poporului care sprijină din toată inima și cu tot cugetul lor revoluția — acesta este adevăratul zid de bronz, care nu va fi distrus niciodată, pe care nici o formă nu-l va distruge. Contrarevoluția nu ne va zdrobi, ci o vom zdrobi noi pe ea“. Și aceste cuvinte care figurează ca motto în fruntea volumului lui Liu Tin, sînt ilustrate prin povestirea unor fapte concrete care au cimentat legătura sufletească între masele angajate în luptă și conducătorii lor, în frunte chiar cu președintele Mao și comandantii militari de la cei mai mari pînă la cei ce comandau micile unități de pe front. Multe pagini sînt consacrate eroismului populației civile care în momentele cele mai critice, n-a pregetat să înfrunte primejdiile de moarte pentru a asigura triumful mării acțiuni populare de eliberare.

Printre operele care amintesc glorioasele lupte de eliberare, trebuie amintită și aceea a popularului scriitor Liu Bar-și, intitulată **Trei ostași** (Buc. Editura tineretului, 1951). Cele patru povestiri din carte luate laolaltă constituie o mărturie a eroismului poporului chinez, a tenacității oamenilor simpli în lupta pentru libertate și sfărîmarea lanțului sclaviei gomindaniște. Sînt prinse și rediate scene impresionante din perioada acestor lupte, cînd în primele rînduri au venit să lupte comuniștii.

Prima navelă care dă și titlul culegerii, arată cum s-a născut și cum s-a călît prietenia între ostași în timpul luptelor. În bucata **Comisarul** autorul evocă figura impresionantă a unui activist de partid — comisarul U I —, a cărui comportare în fața inamicului este o dovadă a forței morale pe care comuniștii au adus-o prin prezența lor armatei populare de eliberare. În cea de a treia navelă facem cunoștință cu noul ostaș chinez, liber, conștient că luptă pentru cauza întregului popor, care este și cauza lui și a alor săi.

★

Cu același simț al reflectării juste au urmărit scriitorii chinezi și fenomenele sociale, după triumful militar asupra gomindaniștilor trădători, cînd în viața poporului a început o eră nouă pe măsură ce teritoriile erau eliberate de armata populară. Asemenea aspecte le găsim în cartea scrisă de Din Lin **Soarele răsare deasupra rîului Sangan** (Buc. ESPLA, 1951). Din Lin este supranumită în China „Fiica revoluției“ ca una care a participat în mod activ la acțiunea de eliberare națională. Evenimentele povestite de ea se petrec în nordul Chinei într-un sat sărăcăcios, scaldat de apele calde ale rîului Sangan. În această așezare fără viață, sosește imediat după eliberare, o brigadă de activiști comuniști cu sarcina de a desăvîrși reforma agrară, sprijinind pe țărani săraci și mijlocași împotriva moșierilor și chiaburilor reacționari. Asistăm la fenomenul trecerii treburilor obștești în miinile poporului, care are loc în

condițiile ascuțirii luptei de clasă. Comuniștii avînd de partea lor intelectualitatea cinstită, încep o susținută campanie pentru combaterea misticismului și prejudecăților, știut fiind că acestea constituie arme de luptă în mâinile dușmanilor de clasă. Pînă la urmă, aceștia sînt demascați și înfrinți și masele pot trece nestingherite spre făurirea unei vieți noi și fericite.

★

Transformarea satului chinez a inspirat scriitorului Ciu Li-bo romanul **Uraganul** (Buc. ESPLA, 1953) distins cu Premiul Internațional pentru literatură pe anul 1951. Romanul este consacrat muncii comuniștilor care se întorc din război. Acțiunea începe în anul 1948, după eliberarea satului Huanmaotun. Comisarul Siao Sian duce lupta contra dușmanilor reformei agrare și are satisfacția să vadă că pînă la urmă eforturile lui și ale tovarășilor săi n-au fost zadarnice: pămîntul moșierului Han Lao-lu a fost împărțit țăranilor, dușmanii strecurați pînă și în posturi de conducere demascați, vechile relații feudale au fost sfărîmate, astfel că puterea populară poate proceda la noi măsuri democratice care să asigure dezvoltarea unei vieți îmbelșugate. „Acum, spune Siao Sian, sîntem încă săraci și nu putem munci pămîntul decît cu caii. Va veni însă ziua cînd vom începe să-l lucrăm cu tractoarele, cum face marea noastră vecină — sora noastră cea mare, Uniunea Sovietică“.

★

Scriitorul Ciu Su-li s-a inspirat, de asemenea, din frămîntările poporului în perioada transformării satelor. Nuvelele din volumul său **Un bun de preț** (Buc. ESPLA, 1951) se referă la lupta elementelor progresiste împotriva mentalității înapoiate reprezentată de moșieri și chibaburi. În bucata intitulată **Obiceiuri vechi**, tînăra Meng, altădată exploatată chiar și de soacra sa, muncește cot la cot cu bărbații, ajungînd Eroină a muncii, onorată și respectată de toți locuitorii satului.

Într-o altă lucrare **Versurile lui Li Yu-tai** se vede cum poporul chemat de partid la o viață nouă știe să lupte împotriva dușmanilor săi nu numai cu arma ci și prin poezie. Bătrînul Li Yu-tai este un abil minutor al cuvîntului cizelat și săgețile pe care el le aruncă împotriva dușmanului de clasă, nu întîrzie să-și arate efectele.

★

Tot din viața satelor sînt și povestirile din culegerea **China eliberată** (Buc. ESPLA, 1953) în care sînt întrunite 13 povestiri ale unor scriitori chinezi, în majoritate tineri. Cei mai mulți din ei, după ce au participat la luptele de eliberare au continuat să trăiască în mijlocul poporului, participînd la opera de reconstrucție pașnică a țării. Povestirile conțin aspecte variate, începînd cu cele din zilele luptelor de eliberare (**Noaptea de Din Lin** și **Creșterea de Sî Ti**) apoi probleme ale transformării omului în condițiile noi revoluționare (**Cărbunele de Li Na** și **Femeia pierdută de Ma Fîn**), probleme ale transformării satului și lichidarea mentalității înapoiate a țăranilor (**Prima recoltă de Su Vei**, **Sanitarul de Ke Lo**, **Cînd e bunăînțelegere, viața e frumoasă de Iui Lin**, **Fericirea de Tin Ciau-tan**, **Înregistrarea căsătoriei de Ciu Su-li**). Tot din viața nouă a satelor sînt și povestirile **Ascunsa de Sun Li**, **La muncă nouă, obiceiuri noi**, iar bucata **Inceputul reconstrucției** oglindește încadrarea intelectualității cinstite în orînduirea cea nouă.

★

Eroismul muncitorului chinez în anii războiului de eliberare națională, ca și în perioadele următoare, a oferit scriitorilor chinezi un larg cîmp de observații. În **Forța motrice de Tao Min** (Buc. ESPLA, 1952) se povestește un episod din timpul

ocupației japoneze. Trupele inamicului fiind silite să se retragă de pe malul Lacului Briului au distrus hidrocentrala, deschizând stăvilarul și lăsând apa să pătrundă în sala mașinilor. Dar în rîndurile armatei de eliberare, eroii de front erau și eroii ai muncii pașnice. În ciuda gerurilor cumplite, a lipsurilor de tot felul, împotriva avizului așa-zisilor specialiști, muncitorii izbutesc să pună din nou uzina în stare de funcționare. A fost însă și aici o luptă acerbă în care muncitorii au trebuit să învingă nu numai greutățile inerente în vreme de război, dar au trebuit să facă față și unor dușmani, ascunși și fățiși, pe care totuși au izbutit să-i demaște și să-i învingă. În paginile romanului se succed personaje interesante și deosebit de atrăgătoare cum este constructorul Tao Min, precum și muncitorii ridicați de felul lui Sun Huai și Liu Iue-siuan, directorul Uan Iun-min și alții, oameni de tip nou care dau nota caracteristică a muncitorului chinez din zilele noastre.

★

Un exemplu al ritmului în care se desfășoară viața nouă din Republica Populară Chineză, sînt copiii din această țară. Alături de părinții lor ei trăiesc din plin epopeea glorioasă a construirii societății socialiste, fiind nădejdea întregului popor. În volumul **Pagoda vieții veșnice** (Buc. Editura tineretului, 1959) care este o culegere de povestiri despre copiii chinezi, sînt zugrăvite activități multiple care preocupă tineretul. Titlurile unor povestiri ca **Vreau să învăț**, **La fabrica de porțelan sau Ingrijitoarea de porci** sînt prin ele înșile o indicație a conținutului. Primele două prezintă aspecte ale vieții copiilor din vechea China, unde ca să poată trăi trebuiau să se lase exploatați la sînge, pe cînd în cea de a treia povestire, se vede că tineretul găsește azi în orice îndeletnicire cele mai complete satisfacții, orice muncă fiind închinată idealului comun al construirii socialismului.

În bucățile **Colegi de bancă**, **Taina sau Cravata roșie** sînt redată aspecte din educarea tineretului chinez, care crește plin de răspundere față de sarcinile ce-i revin, îmbinînd în acțiunile sale fermitatea morală și capacitatea de muncă.

Programul serii literare poate fi înlocuit cu lecturi și declamații din proza și poezia chineză.

Recomandăm lectura povestirii **Noaptea** din volumul **China eliberată** de Din Lin, precedată de o scurtă notă biografică în care se va menționa că este vorba de una din cele mai populare scriitoare din China nouă, care concomitent cu activitatea ei literară desfășoară și una de ordin social, pe scară foarte mare. Nuvela recomandată este caracteristică pentru cunoașterea perioadei de tranziție din China, înfățișînd lupta oamenilor pentru propria lor reeducare și lichidarea lumii vechi.

Din același volum se pretează pentru lectură povestirile **Prima recoltă** de Su Vei, al cărei autor a fost un activist al aplicării reformei agrare și **La muncă nouă**, **obiceiuri noi** de Gu Lui, care povestind căsătoria a doi tineri ce s-au luat din dragoste, pune în evidență schimbarea moravurilor de familie într-un spirit nou.

Pentru declamații se poate recomanda poemul **A venit în sat un om împărătesc** de Du-Fu, poet din veacul al optulea al erei noastre, din volumul **Poeme chineze clasice**-tălmăcite de Eusebiu Camilar (ESPLA 1957, pag. 65). Tot din poezia clasică se poate declama **Blestem războiului** și **Sărbătoarea păcii**. Ambele se găsesc în volumul **Din cîntecele lui Li Tai** (ESPLA, 1957) tălmăcite de Adrian Maniu, (pag. 89 și 93).

Din poezia modernă chineză se pot recita: **Impresii din Octombrie** de Go Mo Jo (în volumul: **Scrieri alese**, ESPLA 1955, p. 95, traducere de Vl. Birna); **Mă adresez**

lunii și Semnez apelul păcii de Ai Tin (în volumul *Poezia chineză contemporană*, ESPLA, 1954, traducere de Mihnea Gheorghiu și Vlaicu Bîrna); *Pacea va învinge războiul* de Liu Tiu (Idem, traducere de Nicolae Labiș).

BIBLIOGRAFIE

- Frații Liu: Basme populare chinezești. Buc. Editura tineretului, 1953.
Hua Soan: Scrisoare cu pene de cocoș. Buc. Editura tineretului, 1954.
Lian Sin și Liu Hu-lan: Povestea unei tinere revoluționare. Buc. Editura tineretului, 1954.
Lu Sin: Adevărata poveste a lui Ah. Q. Buc. ESPLA, 1954.
— Poezia chineză contemporană. Buc. ESPLA, 1954.
Chun Chan Yen: Vintul. Buc. ESPLA, 1949.
Lu Sin: Satul natal. Buc. Editura tineretului, 1951.
— Poeme chineze clasice. Tălmăcite de E. Camilar. Buc. ESPLA, 1957.
— Cîntecele lui Li Tai Pe, tălmăcite de Adrian Maniu. Buc. ESPLA, 1957.
Lu Hsun: Dărnicie. Buc. ESPLA, 1949.
San Șan Fei: Cei zece prieteni mititei. Buc. Ed. tineretului, 1957.
Go Mo Jo: Scrieri alese. Buc. ESPLA, 1955.
— Poezia chineză contemporană. Buc. ESPLA, 1954.
— Zeița de jad. Povestiri. Buc. ESPLA, 1956.
Din Lin: Inundația. Buc. ESPLA, 1955.

Fiecare muncitor, un cititor

(continuare din pag. 36)

crescînd în fața muncitorilor care s-au convins că există o preocupare serioasă pentru ridicarea nivelului lor cultural și profesional. Numele și fotografiile celor mai buni activiști pe tărîmul cultural și al celor mai buni cititori pot fi văzute pe panoul de onoare al uzinei „Cinste fruntașilor în munca cu cartea”, așa cum de altfel au fost evidențiați și în ședința festivă de înmînare a premiilor, cu ocazia încheierii primei etape a întrecerii. La locul de cinste al panoului stau bibliotecarii Mitru Dumitru, Chiriac Sofia, Zamfir Stelian, Tănase Elena, cititorii Iordăchescu Vasile, Matache Mihai, Istrate Gh., Vlad Constantin, Dumitrescu Vasile, Puiu Vasilica, precum și activiștii comitetului de secție de la uzină, fruntașă în întrecere.

Ca acești tovarăși mai sînt mulți cu care uzina se mîndrește. Mulți dintre ei sînt

inovatori ca forjorul Andreescu Nicolae, electricianul Siller Ion, sudorul Teodorescu Ion. Numele lor figurează nu numai pe panoul cititorilor fruntași, dar și pe tabla de onoare a fruntașilor în producție.

Intrecerea „Fiecare muncitor un cititor” continuă și în prezent la uzina „1 Mai”. Stimulați și încurajați de Comitetul de întreprindere, inițiatorii acestei acțiuni și-au propus ca în cinstea zilei de 7 Noiembrie obiectivul întrecerii să fie atins în întregime, pentru a nu mai exista nici un muncitor care să nu fie cititor al bibliotecii și care să nu citească măcar o carte pe lună.

Inițiativa muncitorilor de la uzina „1 Mai” din Ploești merită să fie studiată și popularizată, spre a fi generalizată în marile întreprinderi din țara noastră, unde fără îndoială că va da aceleași rezultate, găsindu-și oameni care iubesc cartea și se încadrează cu elan în muncă.

SECTORUL DE MANUSCRISE ȘI DOCUMENTE DIN BIBLIOTECA ACADEMIEI R.P.R.

G. STREMPER

027:051

Biblioteca noastră a trecut în al 92-lea an de existență. Pe lângă milioane de cărți și sute de mii de volume de perio-dice, Biblioteca Academiei R. P. Romîne adăpostește cea mai prețioasă colecție de manu-scrise din țara noastră, ale cărei începuturi, deși modeste, se contopesc cu acele ale biblio-tecii însăși. Nici *Gramatica limbii romîne* și cu atât mai puțin *Dicționarul*, obiective in-cluse în Statutele Societății Academice Ro-mîne, nu puteau fi realizate fără o bibliotecă în care monumentele vechi de limbă romî-nească, păstrate în manuscrise, să figureze într-un număr cît mai mare. Această nece-sitate o găsim formulată atît în *Programa pentru strîngerea materialului necesar la lu-crarea Dicționarului romîn*, cit și în dezbate-rile ședinței Societății din 8 august 1869. Nu este de mirare deci, că începînd cu anul 1869 constatăm primele înregistrări de manu-scrise, firește donații, operate în scriptele ti-neriei și modestei Biblioteci a Societății Aca-demice Romîne. Pe lângă manuscrise vechi, prețioase monumente de limbă romînească, slavă, greacă etc., au fost adunate aici nu-meroase opere ale clasicilor literaturii noastre și documente istorice.

Totuși, pînă la 1880, fondul de manuscrise și documente, ca și biblioteca însăși, s-au dezvoltat greu. Printre donatorii de seamă ai acestor ani de început trebuie să-i amintim la loc de frunte, pe V. A. Ureche donator de prețioase documente istorice, începînd cu anul 1869, pe Ion Ghica, care donează în ședința din 16 august 1877 manuscrisele lui Nicolae Bălcescu și pe Alexandru Odobescu, care, donînd manuscrisele poeziilor Văcărești în august 1877, sublinia că unul din rosturi-le Societății Academice este acela de a pă-s-tra asemenea relicve prețioase și de a le utiliza în viitor. Tot el este acela care atrage atenția membrilor societății asupra necesității

de a organiza fondurile de manuscrise și do-cumente și de a înzestra biblioteca cu mobi-lierul necesar conservării lor.

În anul 1879, este recomandat pentru sin-gura funcție existentă la Societatea Aca-de-mică, aceea de scriitor-arhivar-bibliotecar, Ion Bianu, care-și leagă viața de aceea a Biblio-tecii pînă la moartea sa, în anul 1935. Prima lui grijă a fost de a aduna prin orice mij-loace, manuscrise, documente și cărți romî-nești vechi, de a le organiza și de a le cerceta.

Conservarea manuscriselor și a documente-lor existente, nu se făcea în camera destinată pentru bibliotecă, în palatul vechii Universi-tăți, ci în localul Casei de Depuneri, care a dăruit Societății Academice, în 1878 un dulap de fier în acest scop, dar care nu putea fi transportat la bibliotecă din pricina dimen-siunilor sale.

O dată cu transformarea, în 1879, a Socie-tății Academice în Academia Romînă și a lărgirii activității acesteia, începe și dezvoltarea bibliotecii. Constatăm o creștere sim-țitoare a colecțiilor de manuscrise și docu-mente, mai ales în ultimele două decenii ale secolului trecut, cînd au și început să fie organizate, după principii bibliotecărești. Baza creșterii o formează tot donațiile, dar buge-tul Academiei va include între articolele sale și unul rezervat înzestrării bibliotecii cu cărți și manuscrise. Acesta, foarte mic, va continua să rămînă neînsemnat în toți anii de guvernare burghezo-moșierească a Academiei Romîne. Printre intrările mai în-semnate de manuscrise din această perioadă trebuie amintită colecția de 143 manuscrise și cîteva mii de documente istorice a lui D. Sturdza-Scheianu, cumpărată în iulie 1884 de către Camera legislativă, împreună cu în-treaga bibliotecă a acestuia și donată Bi-bliotecii Academiei.

Cît despre donatori, numărul acestora se mărește. Ca donator de documente istorice rămîne în fruntea listei V. A. Ureche, dar se adaogă nume noi cărora le datorăm foarte mult. Așa au fost B. P. Hașdeu, învățatul episcop Melhisedec, Quintescu, dar mai ales D. A. Sturdza, care, fiind la Berlin în mai 1880, anunța în scris că donează Bibliotecii o colecție mare de documente istorice din veacurile XV—XIX. De altfel D. A. Sturdza a donat și numeroase manuscrise vechi, precum și o mare colecție numismatică. Din pricina condițiilor improprii de conservare (camera din subsolul Universității rezervată Bibliotecii Academiei era umedă) și a faptului că dulapul de fier donat de Casa de Depuneri se umpluse, această mare colecție de documente, care trebuia să constituie nucleul „unui muzeu diplomatic național“ a fost păstrată la Creditul Funciar Rural, pînă la obținerea unui local propriu pentru bibliotecă. De altfel problema localului, agitată și înainte de 1880 este reluată în acest an cu mai multă insistență. În ședința din 21 noiembrie 1880 se spunea clar „că nu mai este cu putință să stăm în această șuințoare, unde nu mai avem loc să așezăm nici bibliotecă nici diferitele colecțiuni, pe cari, în loc de a le pune la dispozițiunea cercetătorilor, sîntem nevoiți a le închide prin lăzi și a le băga prin pivnițe“. S-au propus atunci fel de fel de metode pentru obținerea fondurilor necesare unei clădiri demne de înalta instituție, dar totul a rămas în stare de proiect. Abia peste 10 ani îi va fi dat Academiei Romîne să aibă localul său propriu, în care și-a găsit un adăpost, bun deocamdată, alătura de imprimate și fondul de manuscrise și documente.

În anul 1884, o dată cu numirea lui Ion Bianu în postul nou creat de director al Bibliotecii, începe dezvoltarea secției de manuscrise. Pînă la această dată organizarea colecțiilor speciale, chiar dacă a intrat în preocupările oamenilor de litere, membri ai Academiei din acea vreme, n-a fost inclusă în nici o lege de funcționare a Bibliotecii, pentru că nu exista una. În martie 1884, elaborîndu-se cel dintîi regulament de funcționare al Bibliotecii (publicat în *Analele*

Academiei Romîne, s. II, t. VI (1883—1884), p. 83 și urm.) se prevedea, în art. 2 împărțirea Bibliotecii în două secțiuni, cea a imprimatelor și cea a colecțiilor speciale: manuscrise, stampe, monete și sigile.

Cît privește problema inventarierii și catalogării manuscriselor și documentelor, ea este pusă cu seriozitate atît în ședința din 13 martie 1884, cînd se arată că au fost inventariate „analitic și cronologic“ toate documentele pînă la anul 1702, cît și în Regulamentul Bibliotecii, care preciza în art. 22 necesitatea de a cataloga manuscrisele după limbile în care au fost scrise. Activitatea de inventariere și organizare, în general, a fondului de manuscrise și documente s-a desfășurat într-un ritm susținut, cu excepția colecției numismatice. În ședința din 23 martie 1888, cînd I. Bianu prezintă colile tipărite din cunoscuta *Psaltire Scheiană*, o indică prin „manuscrisul 449“, număr de inventar pe care îl poartă și astăzi acest monument vechi de limbă romînească. Așadar la această dată inventarierea manuscriselor și separarea lor pe limbi era efectuată.

Pentru buna deslășurare a muncii de cercetare la secțiunea de manuscrise și documente, lipsea o sală de lectură. În localul Universității nu exista spațiu suficient nici pentru depozite, cu atît mai puțin pentru amenajarea unei săli de studiu și, cu toate eforturile depuse de unii membri marcanți ai Academiei, cum au fost Alexandru Odobescu, D. A. Sturdza ș. a. pentru obținerea unui local propriu, acest deziderat n-a putut fi împlinit decît în anul 1890 cînd a fost cumpărată o parte din localul vechi din Calea Victoriei, la care s-a adăogat o a doua parte la 1896, anume casa Zaleski. Imprimînd celor două localuri un ansamblu arhitectonic unic, se ajunge la 1898 la deschiderea unei săli speciale de lectură pentru manuscrise și documente, care a funcționat mulți ani la etajul casei Zaleski.

Catalogarea manuscriselor, instrumente de orientare absolut necesare cercetătorilor, dar foarte greu de realizat, a preocupat Comisiunile bibliotecii și mai ales pe harnicul gospodâr al colecțiilor de după 1884. Acesta avea gata pentru tipar, la 1888 un catalog

descriptiv al manuscriselor (probabil al manuscriselor românești), căci în raportul Comisiunii bibliotecii din 28 martie al aceluiași an se propunea „a se tipări în *Anale* și separat Catalogul descriptiv al manuscriselor Academiei, făcut de bibliotecarul său, D-I Bianu“. Și, deși „propunerea se aprobă cu „unanimitate“ catalogul a întârziat să apară încă mulți ani de zile.

Primul volum al Catalogului manuscriselor românești, care cuprinde descrierea manuscriselor de la 1 la 300, a apărut în anul 1907. Prefața acestui volum este deosebit de interesantă pentru noi. Aflăm din ea două lucruri importante: a) care este proveniența celor mai mari fonduri de manuscrise din colecțiile noastre și b) cât de mare era colecția de manuscrise a Bibliotecii Academiei la acea dată. Cele mai numeroase manuscrise, donații, proveneau din vechea bibliotecă a lui N. Istrati de la Totopânești, din biblioteca profesorului Gheorghe Săulescu de la Iași, din biblioteca lui Alexandru Sturdza-Miclăușanu, tatăl lui D. A. Sturdza, care le-a și donat; mai amintește fondul C. Sturdza-Scheianu, fondul de cronici al lui Kogălniceanu, fondul de manuscrise de la Sf. Sava, trecut prin Biblioteca Centrală a Statului și Muzeul de Antichități în colecțiile Bibliotecii, ea și fondul de manuscrise rămas de la C. Bolliac. Trebuie să adăugăm noi, la aceste nume, pe al episcopului Ghenadie al Rîmnicului, care a donat peste 150 manuscrise, pe al lui Melhisedec, episcop de Roman și membri al Academiei, de la care păstrăm 82 manuscrise, pe al episcopului Dionisie al Buzăului și mai ales trebuie să adăugăm numele lui Iosif Naniescu, mitropolitul Moldovei, care ne-a lăsat aproape 300 manuscrise.

A doua chestiune importantă din prefața lui I. Bianu, legată de numărul manuscriselor, glăsuște astfel: „Colecțiunea Academiei de manuscrise românești numără astăzi 3451 volume și este o comoară neprețuită pentru studierea istoriei vieții intelectuale a românilor din secolii trecuți. Manuscrise slave sînt 509 volume, grecești 740, latine și în limbi moderne occidentale 244, în limbi orientale 66 volume“. În totul, secțiunea manuscriselor avea o colecție de 5010 manuscrise.

Al doilea volum al Catalogului manuscriselor românești, cuprinzînd descrierea cotelor de la 301—728 și întocmit de Ion Bianu, în colaborare cu Remus Caracaș apare în anul 1913. Ultimul volum, al treilea, de la cota 729 pînă la 1061 a fost întocmit în colaborare cu G. Nicolăiasa și a apărut în anul 1931.

La numai doi ani după apariția primului volum din Catalogul manuscriselor românești, apare Catalogul manuscriselor grecești, întocmit de Constantin Litzica, pe vremea aceea conferențiar la Universitate. Aceste două însemnate opere bibliografice, care se deosebesc în multe privințe ca metodă de lucru, aruncă în sfîrșit o lumină clară asupra conținutului prețioaselor codice din colecțiile Academiei. Pentru manuscrisele slave nu s-a luat din păcate, măsura catalogării lor. Meritul de a fi descris unele codice slavonești, atît de la Academie cît și din unele biblioteci, cari au ajuns mai tîrziu tot în fondurile Academiei, i-a revenit lui A. I. Iațimirski, filolog rus, care face să apară la Petersburg, în 1905, lucrarea: *славянскія и русскія рукопися румынских библиотек* Un catalog complet al manuscriselor slavonești, din care a și apărut anul acesta primul volum, elaborează Biblioteca Academiei R. P. Romîne, cu ajutorul prof. P. P. Panaitescu.

Dar secțiunii manuscriselor și documentelor i-a fost atașată încă înainte de organizarea ei sistematică, colecția deosebit de prețioasă de cărți românești vechi, care s-a dezvoltat treptat, continuînd să facă și astăzi parte din sectorul manuscriselor. Înțelegem prin acest fond cărțile tipărite pe teritoriul Țărilor Romîne între anii 1508—1830, indiferent de limbă; cărțile tipărite în limba romînă în alte țări; cărți în diferite limbi, opere ale scriitorilor romîni, tipărite peste hotare; cărți scoase de tipografi romîni de sub tiparnițe românești, indiferent de locul și limba în care au fost imprimate, într-un cuvînt, înțelegem prin cărțile românești vechi, cărțile descrise în monumentală Bibliografie romînească veche, opera lui I. Bianu, Nerva Hodoș și Dan Simonescu. La baza înzestrării Bibliotecii Academiei cu cărți românești vechi au stat donațiile.

(Continuare în numărul viitor)

027.022/4

Bibliotecile de masă din Republica Democrată Germană

WOLFGANG SCHUMANN

Bibliotecile de masă care înainte cu câteva decenii au constituit în majoritate instituții ale unor asociații burghezo-liberale sau instituții de cultură inițiate de consiliile comunale la insistențele unor bibliotecari cu vederi mai largi, prezintă astăzi în toate orașele și satele RDG instituții curente ale vieții culturale. Evoluția pe care a luat-o viața în partea răsăriteană a Germaniei începând de la 8 Mai 1945, pășirea pe drumul construirii socialismului prin regimul democrat-antifascist, succesele uriașe ale muncitorilor și țăranilor, ale intelectualității și celorlalți oameni ai muncii au creat și în RDG ca și în celelalte state socialiste premisele pentru un avânt nemaivăzut al rețelei de biblioteci publice.

Alături de bibliotecile publice există bibliotecile științifice, în frunte cu cea mai mare bibliotecă din Germania, Biblioteca Germană de Stat, Biblioteca Germană din Leipzig, bibliotecile sindicale din întreprinderi și Case de Cultură, bibliotecile școlare și alte tipuri de biblioteci — o rețea multiplă de instituții de deservire activă cu literatură.

Peste 600 biblioteci pentru copii, respectiv secții de cărți pentru copii procură literatură bună pentru copiii germani pînă la vîrsta de 14 ani. „Biblioteca centrală germană pentru orbi din Leipzig” editează cărți scrise cu alfabetul lui Braille, iar într-un studio ultramodern, „Cartea vorbitoare” se imprimă pe benzi de magnetofon cărți care apoi sînt expediate orbilor din R.D.G., cît și din Germania apuseană și din străinătate.

În timp ce pînă aproximativ în anul 1954 sarcina principală era să se aducă cartea în fiecare localitate prin înființarea obligatorie de biblioteci, în cele mai multe cazuri prin punerea la dispoziție a unor așa-zise „stocuri inițiale” de cîte 150—300 cărți, anii următori au stat sub semnul unor consolidări mai intense a structurii sistemului de biblioteci, precum și al unor măsuri multiple pentru ameliorarea nivelului muncii bibliotecare și calificarea mai bună a colaboratorilor.

Cele mai bune cărți în mina oamenilor muncii

Printr-un regulament al bibliotecilor de împrumut s-a obținut ca toate bibliotecile din Republica Democrată Germană să fie astăzi în stare să satisfacă cele mai diferențiate cerințe ale cititorilor.

Cel mai important pas spre ameliorarea structurii sistemului de biblioteci de masă a fost înființarea, în anul 1954, a bibliotecilor regionale și raionale.

În timp ce pînă atunci existau în numeroase raioane, afară de biblioteca orașenească a orașului raional, „centre raionale pentru sistemul de biblioteci” pentru deservirea bibliotecilor din raion, aceste instituții au fost comasate în 1954 printr-o dispoziție a Ministerului Culturii. Aceste biblioteci raionale noi au dezvoltat foarte repede un circuit raional intens, prin care bibliotecile orașelor și comunelor din raion primesc din stocul bibliotecii raionale respective literatură suplimentară pe cale de împrumut. Aceasta se face fie prin expedierea unor anume cărți cerute de unii citi-

tori special interesați, fie prin cedarea unor colecții întregi de cărți, care sînt puse la dispoziția bibliotecilor comunale pentru cîteva luni.

Indrumare, sprijin, calificare.

Munca bibliotecilor regionale este de asemenea multilaterală. Ele acordă ajutor operativ permanent bibliotecilor raionale și celorlalte biblioteci din regiune în toate problemele de muncă zilnică, elaborează și editează bibliografii și materiale pentru șezători literare și acordă sprijinul lor organelor de stat locale pentru dezvoltarea bibliotecilor lor. Afară de aceasta, bibliotecile regionale sînt, ca și bibliotecile raionale, biblioteci publice de împrumut ale orașului respectiv, fiind astfel obligate să facă față tuturor problemelor legate de munca de împrumut, de întocmirea fondurilor de cărți, de munca culturală de masă etc. Una din preocupările bibliotecilor regionale și raionale trebuie să fie o calificare continuă prin îndrumarea operativă a colaboratorilor care activează în biblioteci.

Conducătorii bibliotecilor comunale și bibliotecarii cu norma principală în instituțiile mai mari își ridică calificarea prin cursuri, consultații, ședințe de analiza muncii, conferințe de lucru și alte metode, iar nivelul științific al bibliotecarilor este continuu ridicat. Deoarece printre muncitori, țărani și tineri — masa de cititori cea mai importantă — se face propagandă în primul rînd pentru literatura socialistă și alte literaturi cu scop educativ, bibliotecarii trebuie să-și însușească în mod temeinic ideile materialismului dialectic și cunoașterea literaturii celei mai importante de științe naturale și tehnică. La țară, bibliotecarul trebuie să-și însușească, afară de aceasta, cunoștințe despre dezvoltarea agriculturii moderne, adică despre cele mai importante opere din literatura de specialitate de agricultură. Cursuri centrale despre problemele științei sociale, ale literaturii și teoriei bibliotecare completează această perfecționare profesională. Baze importante pentru dezvoltarea muncii bibliotecare se elaborează în mod colectiv la conferințele teoretice centrale ale Institutului central pentru biblioteconomie. O mulțime de alte sarcini sînt soluționate de institut, ca de exemplu elaborarea de materiale pentru pregătirea și calificarea bibliotecarilor, îndrumarea întocmirii fondurilor bibliotecilor locale, dezvoltarea unor baze teoretice și practice pentru activitatea de împrumut, dezvoltarea continuă a organizării și tehnicii bibliotecare precum și a construcției de biblioteci, prezentarea istoriei bibliotecilor și însușirea experiențelor internaționale, îndrumarea bibliotecilor regionale, întocmirea statisticei centrale și multe altele.

In Germania apuseană, numai „recomandări“.

În timp ce în Republica Democrată Germană înființarea Institutului central de biblioteconomie a fost prevăzută în anul 1949 prin Hotărîrea Guvernului pentru sprijinirea culturii, în Republica Federală revendicarea unui oficiu bibliotecar central activ a rămas nesatisfăcută ca numeroase alte revendicări în acest domeniu, care în R.D.G. au fost realizate de mulți ani. În R.F.G. totul se reduce la inițiativa limitată a diferiți bibliotecari de a înființa oficii și organizații, biblioteci și centre bibliotecare, de a dezvolta rețele de biblioteci.

In Republica noastră este asigurată o dezvoltare bună.

Înființarea de biblioteci și întreținerea lor este lăsată în Republica Federală la aprecierea raioanelor și comunelor. Este aceasta oare o expresie a democrației? Nu, este expresia neputinței unui stat de a sprijini cultura, pentru care armele atomice stau mai presus decît cultura. Organele puterii noastre de stat nu s-au limitat la „recomandări“, ci au contribuit prin măsuri multiple la dezvoltarea rapidă a siste-

mului de biblioteci. Printr-o hotărîre s-au creat baze unice și școli centrale pentru pregătirea de bibliotecari, școala profesională de bibliotecari „Erich Weinert” din Leipzig, dezvoltându-se în așa măsură, încît cu capacitatea ei de peste 300 elevi este astăzi cea mai mare din Germania. O reglare unitară a încadrării cu personal a bibliotecilor din toate localitățile cu peste 5000 locuitori și a bibliotecilor regionale s-a produs prin schemele de posturi tip, de asemeni a fost stabilită salarizarea conducătorilor de biblioteci care lucrează ca muncă suplimentară în localitățile sub 5000 de locuitori. Bibliotecile conduse cu normă principală au pentru fiecare 500 de cititori un bibliotecar specialist.

Sarcini noi.

Etapa de dezvoltare actuală a RDG este caracterizată politic și economic prin sarcina de a întrece pînă în 1961 Germania apuseană în producția pe cap de locuitor la bunuri de larg consum și de a desăvîrși pînă în 1965 construirea socialismului în RDG. Acest program adoptat la Congresul al V-lea al P.S.U.G. a fost în același timp punctul de plecare pentru nașterea unei largi mișcări culturale de masă a muncitorilor, țăranilor și celorlalți oameni ai muncii.

Aceste stări noi au influențat desigur și bibliotecile. În cluburi, bibliotecarii organizează șezători literare, țin conferințe despre literatură în „academii” sau organizează expoziții de cărți în legătură cu lecțiile din alte domenii de știință. O legătură mai strînsă a bibliotecarilor cu oamenii muncii, ajutor reciproc și educație, activare mai largă și utilă a stocurilor de cărți și a muncii literare de masă — acestea sînt obiectivele principale ale muncii bibliotecare de tip nou. Legătură mai strînsă a bibliotecarilor cu practica socială — aceasta stă la baza dorinței de a crea într-un timp cît mai scurt pe lângă toate bibliotecile activități de cititori formate din deputați, cititori interesați și reprezentanți ai organizațiilor de masă. Zilele acestea se încheie în toate bibliotecile, lucrările de întocmire a planurilor de perspectivă pînă în anul 1965.

Sarcina pusă în fața bibliotecilor de masă este de a cuprinde ca cititori pînă în 1965, 25% din locuitorii R.D.G. adică de a cîștiga aproximativ 2 $\frac{1}{2}$ milioane cititori noi. Realizarea acestei sarcini necesită măsuri largi de schimbarea situației. Afară de faptul că suma care stă la dispoziție pentru cheltuieli de administrare, în primul rînd pentru achiziționări de cărți, va fi considerabil mărită, se vor face eforturi mari pentru a lărgi prin metode noi de muncă și raționalizarea adîncă a organizației și tehnicii de biblioteci eficiența acestora. În acest scop se pregătește pentru anul viitor o „conferință economică a sistemului de biblioteci de masă”. De asemeni și întrecerea pe țară a bibliotecilor care începe în 1960 va contribui la dezvoltarea și generalizarea unor metode noi de muncă. Și ca o încoronare a tuturor măsurilor, lucrează actualmente o comisie autorizată de Ministerul Culturii la elaborarea unei legi a bibliotecilor al cărei proiect va fi supus încă anul acesta discuției publice.

La 7 octombrie locuitorii R.D.G. sărbătorec a X-a aniversare a instituirii Republicii. Acești zece ani au constituit pentru lucrătorii bibliotecilor de masă și ai altor ramuri bibliotecare o perioadă plină de muncă și de conținut, în care a luat naștere sistemul de biblioteci socialist. Acest sistem de biblioteci a dovedit pînă astăzi superioritatea sa multilaterală față de sistemul din Republica Federală Germană, constituind un exemplu pentru munca bibliotecară într-o Germanie viitoare, unită și democratică. În anii viitori, în care se va desăvîrși construirea socialismului, se va consolida și mai mult această superioritate.

N. R. Cu prilejul împlinirii a 10 ani de la proclamarea Republicii, Ministerul Culturii din R.D.G. ne-a trimis spre publicare articolul de mai sus al tov. Wolfgang Schumann și care înfățișează interesante aspecte din activitatea bibliotecilor de masă din Republica Democrată Germană.

VĂ RECOMANDĂM

CONSTRUIREA SOCIALISMULUI ÎN R.P.R.

Republica Populară Română văzută de peste hotare. Cu un cuvînt înainte de acad. Mihail Rălea. București, Editura politică, 1959, 188 p. lei 4,75.

Lucrarea își propune să înfățișeze aprecierile făcute de o seamă de personalități străine care, călătorind în țara noastră, au luat contact cu noile realități de la sate și orașe. Vizitînd gospodării agricole colective, uzine, școli, diferite instituții publice etc., numeroși vizitatori de peste hotare au putut să cerceteze nestîngerii toate aspectele vieții noi, în legătură cu care și-au exprimat părerile prin declarații publice.

Printre cei care semnează asemenea mărturii se numără personalități din lumea politică și economică internațională, artiști și oameni de litere de renume mondial, ziariști, savanți, profesori, tehnicieni, reprezentanți de comerț, mari financiarși industriași, fermieri americani sau simpli muncitori care au venit să vadă în țara noastră cum se înfăptuiește socialismul. Acești oameni vin nu numai din diferite medii sociale, dar și din diferite țări, din Uniunea Sovietică și S.U.A., din Mexic și Brazilia, din cele două Germanii, din Franța, Anglia și Italia, din India și din Republica Arabă Unită și deși sînt oameni care se exprimă într-un grai diferit, ei sînt unanimi în a recunoaște nu numai frumusețea neîntrecută a țării noastre, dar și minunatele realizări ale oamenilor muncii de la noi, ca rezultat al conducerii de către partid în opera de construire a socialismului.

Printre sutele de străini care și-au mărturisit în mod public admirația pentru viața nouă din țara noastră se găsesc personalități ca academicianul sovietic A. Topciev, celebrul compozitor sovietic A. Ha-

ciaturian, violonistul David Oistrach, scriitorul american J. C. Franco, savantul indian Chandrasekhar Venkat Raman, juristul H. Torrès, unul din conducătorii radiodifuziunii franceze, profesorul italian Giuseppe Petronio, Robert Chamberron, secretarul general al Comitetului permanent pentru dezvoltarea comerțului internațional, pictorul american Anton Refregier, doctorul John Levis din Marea Britanie, Mustafa Khalil, ministrul petrolului și minelor din R.A.U., profesorul mexican Manuel Mesa Andraca, Bernard Heinze, directorul Conservatorului din Sidney, cunoscutul actor indian Raj Kapoor, ca și scenaristul Cesare Zavattini, Averil Bundage, președintele Comitetului internațional olimpic și mulți alții.

Cartea, sistematizată pe capitole tematice — industrie, agricultură, problemele cultural-sociale — citează de asemenea opiniile unor publicații de însemnătate mondială, începînd cu „Pravda” și continuînd cu „Times”, „Le Monde”, „Tribune de Genève”, ziarul german „Neue Zeit”, „Buletinul U.M.E.S.C.O.”, „La Natione Italiana”, „Svenska Journalen” din Suedia.

Cartea constituie un document al prețurii realizărilor noastre, în anii orînduirii socialiste.

LITERATURA

BENIUC, MIHAI: **Pe muche de cuțit**. Vol. I, Editura de stat pentru literatură și artă, București, 1959, 506 p., 8,95 lei.

Romanul **Pe muche de cuțit** este o frescă socială a anilor 1940—1944.

Acțiunea romanului se deschide în plin clocot, în tumultul protestelor populare (ziua dictatului de la Viena) stîrnite de

vînzarea Ardealului de Nord lui Horthy. Comuniștii din Cluj organizează mari demonstrații antifasciste la care participă muncitorii romîni și maghiari.

Eroul principal al cărții este Anastasie Mustea, intelectual, fecior de țaran muncitor, în jurul căruia se ordonează și celelalte epizoade și personaje ale cărții. Lumea în mijlocul căreia își desfășoară activitatea eroul — cadre universitare, publiciști, medici, — este pestriță. Este o lume în care se manifestă din plin apucăturile și tarele intelectualului mic burghez fie că el se menține în expectativă, sau că mizează din oportunism sau convingere pe cartea hitlerismului, a legionarismului, fie că încearcă să-și salveze pur și simplu pielea. Impotriva acestei lumi, se valorifică, cu deplin succes, vîna satirică a lui Mihai Beniuc.

Dar autorul nu vede lumea intelectualilor ca un bloc nediferențiat, căci înăuntrul ei există oameni cinstiți, patrioți, de o mare integritate morală, plini de ură împotriva cotropitorilor fasciști. Anastasie Mustea, intelectualul comunist le este însă superior prin faptul că e înarmat de partid cu înțelegerea clară a evenimentelor. În același timp, Mustea este continuu frământat de întrebarea dacă e la înălțimea tovarășilor săi de partid, muncitori căliți sau intelectuali mai de mult formați de partid. Moartea îl pîndește pe Mustea în fiecare moment. Existența lui, ca a tuturor luptătorilor comuniști din acea vreme, e „pe muche de cușit“. Un singur pas greșit și este suficient să ajungă în fața plutonului de execuție. În aceste împrejurări excepționale, Mustea se întrebă mereu în ce măsură va putea să reziste torturilor teribile ce-l pîneau și caută în permanență să-și ascută, să-și călească, să-și ridice nivelul de conștiință revoluționară, dîndu-și seama că de conștiință depinde în primul rînd capacitatea lui de rezistență.

Urmărind evoluția eroului principal pe fundalul raporturilor sale cu tovarășii muncitori, Mihai Beniuc scoate în evidență ideea prețioasă că pentru un intelectual apropierea de partid înseamnă în primul

rînd însușirea modului de a gîndi și a acționa al clasei muncitoare.

PRISNEA, CONSTANTIN: *Insemnări din țară nouă*. București, E.S.P.L.A., 1959, 115 p.

Ca și după *Alungarea faraonilor*, însemnările cuprinse în volumul de față înfățișează aspecte ale vieții noi ce se înfiripă în patria noastră.

Prima însemnare, reportajul cu care începe volumul, face un bilanț al celor 11 ani care au trecut de la naționalizare, relevînd spiritul gospodăresc al muncitorilor de la o fabrică de hirtie din Piatra Neamț precum și înflorirea industrială a regiunii.

Urmează o suită de reportaje (*Constătuirea, Documentarea a rămas de căruță, Itinerar dobrogean, La Moș Niculae*) în cuprinsul cărora autorul zugrăvește transformarea pămînturilor dobrogene în holde roditoare, ridicarea bunăstării materiale și culturale a colectivităților. Scriitorul, printr-o suită de portrete reușește să sublinieze transformarea oamenilor, care lepădîndu-se de obiceiurile străvechi aleg calea nouă a bunăstării, muncind cu rîvnă pentru înflorirea gospodăriilor colective. Cîteva reportaje sînt consacrate marilor succese dobîndite de revoluția culturală. **Demonstrație neterminată și Calea cărții** înfățișează tabloul marilor realizări dobîndite în atingerea maselor spre carte. **Al cincilea** redă amploarea mișcării artistice de amatori din țara noastră.

Insemnările din călătoriile făcute în Uniunea Sovietică (*Cei mai buni prieteni, Ne vom aminti mereu*) sînt un prilej pentru a sublinia realizările epocale ale oamenilor sovietici, precum și prietenia trainică ce leagă poporul nostru de poporul sovietic în lupta lor comună pentru construirea unei societăți noi.

Volumul se încheie cu reportajul, un poem în proză, dedicat bogățiilor țării noastre, strădaniilor neobosite ale oamenilor noi. Sentimentul acesta de dragoste pentru făuritorii Romîniei noi caracterizează de altfel proza întregului volum.